Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 10 Lokakuu № 10

1936
PETROSKOI
NKP(b):n KARJALAN ALUEKOMITEAN KUSTANNUSLIIKE

SISÄLTÖ Siv.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: Petroskoi Pushkinskaja 7, huone 304, telefoni 168

№ 10 (159) Lokakuu 1936

Sergo Ordzhonikidze 50-vuotias

Toveri Grigorij Konstantinovitsh ORDZHONIKIDZELLE

Teidän 50-vuotispäivänänne Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikit) Keskuskomitea lähettää Teille, vanhalle bolsheviikille leniniläisestä kaartista, väsymättömälle taistelijalle puolueen bolshevistisen yhtenäisyyden puolesta, joukkojen huomattavalle johtajalle, sosialistisen industrian loistavien voittojen mitä huomattavimmalle organisaattorille, palavan bolshevistisen tervehdyksen.

Teidän rajaton uskollisuutenne Leninin puolueelle, jonka suurelle asialle Te annatte voimanne, Teidän väsymätön energianne ja entusiasminne, Teidän rohkeutenne, lujuutenne ja suoruutenne, Teidän huolenpitonne ihmisistä, jotka työskentelevät kommunismin asialle, Teidän kykynne tukea joukkojen luovaa initsiatiivia ovat oikeudenmukaisesti voittaneet Teille puolueen, työväenluokan ja Sovettimaan kaikkien työtätekevien rakkauden.

Toivomme teidän, kallis Grigorij Konstantinovitsh, vielä monia, monia vuosia ensi riveissä vievän eteenpäin kommunismin rakentamisen asiaa.

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikit) Keskuskomitea

---

Suuren Stalinin uskollinen työtoveri

Toveri G. K. Ordzhonikidzen 50-vuotispäiväksi

Puolueemme ja koko maamme lähettävät tulisen kommunistisen tervehdyksen Kallionlujalle bolsheviikille, Leninin ja Stalinin uskolliselle oppilaalle, proletariaatin voittojen mitä suurimmalle organisaattorille ja bolsheviikkien puolueen yhdelle parhaimmalle johtajalle — toveri Sergo Ordzhonikidzelle hänen 50-vuotispäivänään.

Puolueemme rakastaa ja on ylpeä omasta uskollisesta pojastaan, toveri Sergo Ordzhonikidzesta, etevästä taistelijasta työväenluokan asian puolesta. Hänen erinomainen bolshevistinen elämänsä on eroittamaton Leninin-Stalinin suuresta puolueesta.

17-vuotiaana nuorukaisena toveri Sergo Ordzhonikidze alkoi toveri Stalinin johdolla vallankumouksellisen työnsä Takakaukasian bolshevistisen järjestön riveissä. Hän kuuluu niihin vanhoihin ammattibolsheviikkeihin, jotka ainaisten vainojen alaisena tsarismin henkivartioiden taholta, uskomattoman vaikeissa olosuhteissa työskentelivät päivästä päivään puolueen rakentamisessa, kulkivat varmasti ja horjumattomasti päämäärää kohden, ollen vakuutettuja, että loppujen lopuksi kommunismin asia voittaa.

Työväenluokalle ja puolueelle on tunnettua toveri Ordzhonikidzen rooli Bakun bolshevistisen järjestön yhtenä johtohenkilönä,, järjestön, jolla on ollut valtava osuus maamme vallankumouksellisessa liikkeessä, sekä yhtenä aktiivisimpana osallistujana vuoden 1905 vallankumoukseen. Lukuiset vangitsemiset, karkoitukset, Schlysselburgin linna, ei mikään voinut murtaa hillitsemätöntä energiaa ja järkkymätöntä varmuutta puolueen voitosta sellaisilta Leninin ja Stalinin takomilta ihmisiltä, kuin toveri Sergo Ordzhonikidzse.

Jo maanalaisuuden vuosina toveri Sergo nousee puolueen huomattavimpien organisaattorien joukkoon. Yleisvenäläisessä puoluekonferenssissa, joka pidettiin Pragissa vuonna 1912, toveri Ordzhonikidze valittiin V. I. Leninin ehdotuksesta puolueen Keskuskomiteaan.

Puolue kunnioittaa ja rakastaa toveri Sergoa, yhtenä Suuren Lokakuun sosialistisen vallankumouksen voittojen organisaattoreista, kansalaissodan rohkeana ja rajattoman uskollisena sankarina, joka suoritti johtavaa taistelutyötä vallankumouksen kaikkein vaarallisimmilla ja ratkaisevimmilla rintamilla.

Verraton on toveri Sergo Ordzhonikidzen rooli Takakaukasian työläisten ja työtätekevien joukkojen taistelussa kapitalistisesta orjuusikeestä, mensheviikkien, dashnakkien ja mussavatistien vallasta vapauttamiseksi. Toveri Sergo Ordzhonikidze on yksi ensimmäisiä sovettivallan organisaattoreita Azerbaidzhanissa, Gruziassa, Armeniassa. Syvän rakkauden ja uskollisuuden tunteet sitovat Sovetti-Takakaukasian työtätekevät joukot toveri Sergo Ordzhonikidzeen — Takakaukasian bolsheviikkien monivuotiseen välittömään johtajaan.

Bolshevistisella leppymättömyydellä ja innolla on toveri Ordzhonikidze taistellut puolueen leniniläisen linjan puolesta, puolustaen sitä trots-

kilais-zinovjevilaisia, noita katalia vihollisia vastaan, jotka lähtivät terrorin, vakoilun ja diversioiden tielle fasistien antamien tehtävien täyttäjinä. Toveri Ordzhonikidze on aina taistellut energisesti ja väsymättömästi kulakkien agenttuuria — oikeisto-opportunistisia antautujia vastaan.

Kautena, jolloin taistelu antileniniläisiä ryhmittymiä vastaan oli mitä kärjistyneintä, asetettiin toveri Ordzhonikidze NKP(b):n Keskuskontrollikomitean puheenjohtajaksi, ja hän murskasi säälimättömästi puolueen viholliset, jotka yrittivät horjuttaa bolsheviikkien rivien rautaista yhtenäisyyttä ja pyrkivät tyrkyttämään puolueelle antiproletaarista linjaansa, joka olisi johtanut kapitalismin restauratsioon maassamme. Näiden vihollisten murskaaminen oli välttämätön ehto sosialismin voitokkaalle hyökkäykselle koko rintamalla. Taistelussa puolueen vihollisia vastaan ja niiden murskaamisessa on toveri Sergo Ordzhonikidzen rooli poikkeuksellisen suuri.

Työläiset ja talonpojat tuntevat toveri Ordzhonikidzen eteväksi puolueen ja työväenluokan johtajaksi, tuntevat ja rakastavat häntä Sovettimaan suuren kansan yhtenä mainiona johtajana, suuren Stalinin lähimpänä ja uskollisena työtoverina.

Työväenluokka tietää, että stalinilaiset viisivuotissuunnitelmat maamme muuttamisesta sosialismin kukistumattomaksi teollisuuslinnoitukseksi on toteutettu käytännössä toveri Sergon välittömällä johdolla. Juuri hän on se henkilö, jolle puolue ja sovettivalta ovat uskoneet sosialistisen taloutemme perusteiden perustan, raskaan teollisuuden johtamisen.

Toveri Sergo Ordzhonikidze on sosialistisen kansantaloutemme etevä organisaattori ja johtaja. Toveri Sergon nimeen raskaan teollisuuden armeijakomentajana ovat irroittamattomasti yhdistetyt stalinilaisten viisivuotissuunnitelmien loistavat voitot.

Koko bolshevistisen innostuksensa, koko lannistumattoman tahtonsa ja etevän organisatoorisen kykynsä toveri Sergo antaa maan stalinilaiselle teollistuttamiselle — tuolle kansantalouden sosialistisen rekonstruoinnin ratkaisevalle renkaalle. Puolueemme ja koko monimiljoonainen kansamme ovat oikeutetusti ylpeät sosialismin valtavista voitoista, jotka on saavutettu toveri Stalinin johdolla ja voitoista johtavalla talousalalla — raskaassa teollisuudessamme, jota jo kuusi vuotta on johtanut Stalinin oppilas ja työtoveri — toveri Sergo Ordzhonikidze.

Leninin ja Stalinin kasvattamana on Sergo Ordzhonikidze esimerkki todellisesta bolshevistisesta johtajasta, jolle orgaanisesti ovat vieraita korskeilu, rutiini, piintyneisyys. Toveri Sergo ei koskaan rauhoitu tähänastisista saavutuksista, vaan hän mobilisoi alituisesti joukkoja niiden tehtävien ratkaisemiseen, jotka turvaavat uusien voittojen valloittamisen.

Toveri Sergo on leniniläis-stalinilaisen johtamistyylin loistava mestari. Toveri Sergo osaa kehittää ja kasvattaa kaadereita, nostaen rohkeasti kasvavia, kyvykkäitä työntekijöitä, kannattaen ja ohjaten heidän alotteellisuuttaan, huolehtien stalinilaisesti ihmisistä.

Toveri Ordzhonikidzelle ovat puolueen direktiivit korkein laki. Hän on esimerkki kaikille bolsheviikeille, kuinka pitää taistella rautaisen puoluekurin puolesta, puolueen direktiivien tinkimättömän täyttämisen puolesta.

Bolshevistinen tervehdys toveri Sergo Ordzhonikidzelle, suuren Stalinin uskolliselle työtoverille, leniniläisen kaartin yhdelle vanhimmalle bolsheviikille, väsymättömälle taistelijalle puolueen bolshevistisen yhtenäisyyden puolesta, herkkätunteiselle ja mainiolle toverille. Tulisesti toivomme hänelle vielä monia, monia vuosia terveyttä hedelmällisessä työssä työväenluokan ja kommunismin rakentamisen hyväksi!

("Partijnoe stroiteljstvo" N:o 21 v. 1936)

Kommunistien luettelointi tärkein organisatooris-poliittinen tehtävä

I. V. Vlasov

Lokakuun 1 päivänä 1936 otettiin Karjalan puoluejärjestössä käytäntöön uusi järjestys kommunistien luetteloinnissa, niinkuin NKP(b):n KK:n päätös 21/VI—1936 vaatii.

Tällä tärkeällä organisatooris-poliittisella toimenpiteellä on erikoisen suuri merkitys. Uusi luettelointisysteemi tekee lopun kaaostilasta puoluetaloudessa, pystyttää kommunistien luettelointijärjestyksen ja tekee mahdolliseksi tarkan kontrollin järjestämisen puoluejärjestöjen kokoonpanossa tapahtuviin siirtoihin ja muutoksiin nähden.

Puolueemme luojat Lenin ja Stalin, bolsheviikkien puolueen kaikilla kehitysetapeilla ovat antaneet erikoisen merkityksen organisatsiokysymykselle ja mallikelpoisesti järjestetylle puoluetekniikalle.

KK:n kirjeessä kaikille puoluejärjestöille, puolueen IX edustajakokouksen päiväjärjestystä koskevassa kysymyksestä Lenin korosti, että ”puolueemme täytyy nyt siten täydellistyttää organisatsioaparaattia, siten järjestää kaikkien puolueen jäsenten luettelointi, että nykyinen tilanne voitaisiin radikaalisesti muuttaa paremmaksi. Tarvitaan sellaista organisatsioaparaattia, tarvitaan sellaista puoluekoneistoa, joka automaattisesti nostaisi esille kokonaisia ryhmiä, kokonaisia kerroksia työntekijöitä ”pohjakerroksista” ja asteittain veisi heidät tärkeämpään työhön laajemmassa mittakaavassa”. (VKP(b):n IX edustajakokouksen pöytäkirjat, siv. 474.)

Nämä Leninin ohjeet, jotka hän antoi 13 vuotta sitten aktuaalisina, ollen nykyäänkin järkkymättömät, ovat yhtenä Leninin perusohjeena siitä, että ”jokainen puolueen jäsen on vastuunalainen puolueesta ja puolue on vastuunalainen jokaisesta jäsenestä”.

On täysin ymmärrettävää, että kommunistien tarkan luetteloinnin tulee turvata puolueelle ei vain puoluevoimien oikean sijoittelun, vaan myöskin ratkaista toisen yhtä tärkeän tehtävän, nimittäin turvata puolueen jokaiselle johtohenkilölle se, että hän konkreettisesti tuntee jokaisen kommunistin, missä hän työskentelee, miten työskentelee, onko kommunistilla todellisuudessa avankaartirooli bolsheviikkien puolueen jäsenenä.

Puoluedokumenttien tarkastus ja vaihto osoittivat, että todellisuudessa puolueen monet johtohenkilöt eivät tunteneet puolueen jokaisen jäsenen työtä, eivät tienneet missä ja miten puolueen jäsenet työskentelivät, ja tämä edisti sitä, että puolueen viholliset käyttivät hyväkseen tätä suurta organisatsion puutteellisuutta inhoittavassa työssään puolueen sisällä. Toveri Stalin on sanonut, että ”puolueen johtavan roolin tulee ilmetä ei ainoastaan siinä, että annetaan direktiivejä, vaan myöskin siinä, että määrätyille paikoille asetetaan henkilöitä, jotka kykenevät ymmärtämään direktiivejämme ja kykenevät toteuttamaan ne rehellisesti”. (VKP(b):n XII edustajakokouksen pikakirjoitusselostus.)

”Sen jälkeen kun on annettu oikea linja, sen jälkeen kun on tehty oikea päätös kysymyksestä, — sanoi toveri Stalin XVII puoluekokouksessa, — asian menestys riippuu organisatoorisesta työstä, taistelun jär-

jestämisestä puolueen linjan toteuttamiseksi käytännössä, henkilöiden oikeasta valinnasta ja johtavien elinten päätösten täytäntöönpanon tarkastuksesta."

Puoluedokumenttien tarkastus, jonka puolue suoritti toveri Stalinin alotteesta, osoitti selvästi, että monet puolueen johtohenkilöt eivät ymmärtäneet Leninin ja Stalinin ohjeita, eivät olleet tutustuneet jokaiseen kommunistiin, ja eivätkä olleet henkilökohtaisesti perehtyneet "puoluetekniikan" kysymyksiin.

Tärkeimpänä tuloksena puoluedokumenttien tarkastuksesta ja vaihdosta onkin juuri se, että johtavat puoluetyöntekijät ovat ymmärtäneet, miten suunnattoman paljon vahinkoa aiheutettiin puolueelle siten, että kommunistien luettelointi ja puoluedokumenttien antaminen oli uskottu toisarvoisille työntekijöille, joista monia ei oltu tarkastettu. Johtohenkilöt itse taas olivat syrjäytyneet tästä mitä tärkeimmästä työstä.

Puoluejärjestöt tekivät puoluedokumenttien tarkastuksen ja vaihdon aikana valtavasti työtä puoluetalouden kuntoon saattamiseksi ja puolueeseen tunkeutuneiden vieraiden ja vihamielisten ainesten paljastamiseksi. Puoluedokumenttien tarkastus ja vaihto tekivät mahdolliseksi jäsenten ja kandidaattien kokoonpanon tarkan luetteloinnin, turvasivat puoluedokumenttien oikean luetteloinnin ja säilymisen.

Ottamalla käytäntöön uudet puoluedokumentit; puoluejäsenkirjan, kandidaattikortin ja luettelointikortin yhtenäisellä numerosysteemillä saatiin aikaan täydellinen mahdollisuus järjestää mallikelpoiseksi kommunistien luettelointi jokaisessa puoluejärjestössä.

Siirtyessään uuteen kommunistien luettelointiin puolueen jokaisen johtohenkilön on ennenkaikkea alituisesti otettava huomioon puoluedokumenttien tarkastuksessa ja vaihdossa saadut opetukset. Yhtenä opetuksena on se, että kommunistien luettelointia ei ole uskottava toisarvoisille työntekijöille. Aivan sietämättömän käytännön johdosta puoluedokumenttien antamisessa (puoluedokumentteja annettiin ilman kuittausta, lähetettiin postitse jne.) muodostui mahdollisuus vieraiden ainesten tunkeutumiselle puolueen riveihin. Niinpä esimerkiksi konna Petrov-Rastvorov onnistui aluksi pääsemään väärennetyllä puoluedokumentilla luetteloihin Petroskoin järjestössä. Petrov-Rastvorov on tuomittu varojen kavalluksesta ja sitten paennut Orehovo-Zujevin kaupungin vankilasta. Novosibirskissä ollessaan otti hän yhteyden NKP(b):n Dzerzhinskin rajonikomitean luettelointisektorin johtajan Komarovin kanssa, joka valmisti hänelle puoluejäsenkirjan. Petrov-Rastvorov varasti passin vaimoltaan, pyyhki kirjoitukset pois etikkahapolla ja kirjoitti oman nimensä. Tällä tavalla Petrov-Rastvorov muuttui "kommunistiksi", sai Tsentrosojusista komennuksen työhön Karpotrebsojusiin ja otettiin Petroskoin kaupunkikomitean puolueluettelointiin. Hänet paljastettiin vasta puoluedokumenttien tarkastuksessa. Muuan Voropajev saapui Petroskoihin, ilmoitti olevansa puolueen jäsen esittäen puoluejäsenkirjan. Hänet nimitettiin Karelsnabsbytin apuvarustelukonttorin johtajaksi. Puoluedokumenttien tarkastuksessa osoittautui, että Voropajev oli eroitettu puolueesta jo vuonna 1934 Moskovassa tekemänsä varojen kavalluksen johdosta. Eroittamisen jälkeen ei hän luovuttanut puoluejäsenkirjaa, vaan esiintyi edelleenkin puolueen jäsenenä vuodesta 1932.

Kommunistin luettelointikortti ei ollut yhteydessä hänen puoluejäsenkirjansa kanssa, se oli olemassa itsenäisenä ja siksi voitiin se tehdä muutamia kertoja uudestaan uudessa puoluejärjestössä, mikä teki mahdolliseksi väärinkäytökset puoluedokumenttiin nähden, eikä edistänyt kontrollin järjestämistä kommunistien siirtymisiin. Kommunisti matkusti omavaltaisesti siitä rajonista, missä oli luetteloissa, ja tuli luetteloihin siellä, missä halusi. Niinpä puolueen jäsen Borisova poistui omavaltaisesti Leningradin

alueelta NKP(b):n Kovzhinon rajonikomiteasta, missä hänet omavaltaisen poislähdön jälkeen katsottiin mekaanisesti eronneeksi, mutta Puudosin rajonikomiteassa hänet otettiin luetteloihin ja hänelle laadittiin luettelointikorttien kopiot, jonka takia hän oli edelleen puolueen jäsenenä puoluekurin räikeästä rikkomisesta huolimatta.

Kommunistien luettelointi oli eristetty jokapäiväisen puoluejohdon käytännöstä. Luettelointisysteemi ei velvoittanut puolueen johtohenkilöä henkilökohtaisesti suorittamaan kommunistien luettelointia, käsittelemään kommunistien elämässä olevia tärkeimpiä kysymyksiä — kommunistin siirtymistä toiseen työpaikkaan, muistutuksen antamista, puolueesta eroittamista jne.

Ei oltu järjestetty luettelointia muutoksista kommunistia koskevissa luettelointitiedoissa, eikä myöskään järjestetty oikein luettelointia puoluejärjestön kokoonpanossa tapahtuvista muutoksista, minkä tuloksena oli se, että ei voitu antaa ajoissa oikeita poliittisia yhteenvetoja puoluejärjestön kokoonpanosta ja muutoksista siinä.

Uuden luettelointijärjestyksen tarkoituksena on kaikkien näiden puutteellisuuksien poistaminen.

NKP(b):n KK:n instruksia velvoittaa NKP(b):n rajonikomitean sihteerin henkilökohtaisesti perehtymään kaikkiin puolueluettelointia koskeviin asioihin, hänen on henkilökohtaisesti otettava kommunisti luetteloihin ja henkilökohtaisesti poistettava luetteloista. NKP(b):n rajonikomitean ja kaupunkikomitean sihteerin on henkilökohtaisesti saatava ja lähetettävä luettelointikortit, henkilökohtaisesti johdettava työtä lisätietojen viemisessä kommunistin luettelointidokumentteihin ja tutustuttava tilastoselostuksiin. Kaikkien rajonikomiteoiden on erikoisesti otettava huomioon tämä mitä tärkein toimenpide, sitäkin enemmän, koska eräät rajonikomiteat sitä jo nyt rikkovat. Niinpä Petroskoin kaupunkikomiteassa luettelointiosaston johtaja kirjoittaa kiinnitysdokumentteja ennenkuin kommunisti on keskustellut kaupunkikomitean sihteerin kanssa. Monet rajonikomiteoiden sihteerit eivät henkilökohtaisesti analysoineet syyskuun tilastoselostusta, eivätkä tehneet sen johdosta oikeita poliittisia johtopäätöksiä.

Toisena mitä tärkeimpänä kysymyksenä uudessa luettelointisysteemissä on uuden luettelointikortin käytäntöön ottaminen yhtenäisellä numeroinnilla puoluejäsenkirjan kanssa. Tämä ei ole vain teknillinen toimenpide, vaan sangen tärkeä organisatoorinen toimenpide, joka tekee mahdolliseksi saattaa käytäntöön kommunistien yhtenäisen keskitetyn luetteloinnin. Luettelointidokumenttien yhtenäinen numerojärjestelmä on samalla takeena siitä, ettei laadita luettelointikorttien kopioita. Uusi luettelointikortti voidaan nyt laatia vain rajonikomitean päätöksellä puolueeseen hyväksymisestä tai uusien puoluedokumenttien antamisesta.

Uusi luettelointijärjestys muuttaa perinpohjaisesti kommunistien siirtymissysteemin. Kommunisti voi poistua puoluejärjestöstä ainoastaan NKP(b):n rajonikomitean tai kaupunkikomitean sihteerin luvalla. Jokainen järjestöstä omavaltaisesti poistunut katsotaan eronneeksi puolueesta.

Uusi luettelointisysteemi muuttaa ratkaisevasti kommunistin luettelointitiedoissa tapahtuvien muutosten luettelointijärjestyksen. Kaikista muutoksista kommunistien työssä ym. on puolueorganisaattorien heti ilmoitettava erikoisella tiedoituksella rajonikomiteaan tai kaupunkikomiteaan, joka merkitsee ne kommunistien luettelointikortteihin. Tämä järjestys turvaa puoluejärjestön tarkan ja oikea-aikaisen luetteloinnin. Mutta monet rajonikomiteat vielä aliarvioivat tämän toimenpiteen koko tärkeyttä, eivätkä ole, Aluekomitean 1 p. lokakuuta antamista ohjeista huolimtata, turvanneet kaikkien muutosten merkitsemistä luettelointikortteihin, vaan ovatpa Äänisenrannan, Karhumäen ja eräät toisetkin rajonikomiteat sallineet ins-

truktsian suoranaista rikkomistakin, kun eivät ole tehneet merkintöjä puoluekomitean sihteerin tai puolueorganisaattorin tiedoitusten perusteella, vaan ovat käyttäneet rajonin maaosaston, toimeenpanevan komitean ym. järjestöjen päiväkäskyjä, jonka johdosta Aluekomitean on täytynyt korjata nämä virheet.

Jokaisen rajonikomitean tehtävänä nykyään on myöskin opettaa kommunisti ajoissa ilmoittamaan puolueorganisaattorille hänen luettelointitiedoissa tapahtuneet muutokset. Puolueorganisaattorin taas on heti ilmoitettava näistä muutoksista rajonikomiteaan.

Uusi luettelointisysteemi kohottaa erikoisesti perusjärjestön roolia ja merkitystä luetteloinnin oikein järjestämisessä rajonikomiteassa. Kun koko henkilöluettelointi on keskitetty rajonikomiteaan, niin puoluekomitean sihteerin tai puolueorganisaattorin velvollisuutena on, paitsi luetteloinnin pitäminen omia operatiivisia tarkoituksia varten, systemaattisesti, joka päivä selvittää kommunisteille heidän velvollisuuksiaan puolueluettelointiin nähden ja valvoa, että kaikki muutokset kommunistin luettelotiedoissa merkitään ajoissa dokumentteihin.

Uudella tavalla on asetettu myöskin kysymys puoluetilastosta. Neljännesvuosiselostusten asemesta on otettu käytäntöön kuukausiselostukset puoluejärjestön kokoonpanosta ja muutoksista. Yksityiskohtaisempi selostus annetaan kerran puolessa vuodessa. Rajonikomiteoiden on tarkasti tutkittava tilastoselostukset, ei ylimalkaisesti, vaan jokaisesta perusjärjestöstä annettujen tietojen valossa.

Syyskuulta v. 1936 annettu tilastoselostus, jonka rajonikomiteat laativat uuden kaavan mukaan, antaa oikeuden sanoa, että monet NKP(b):n rajonikomiteat eivät vielä ole käsittäneet NKP(b):n KK:n ohjeita puoluetilaston uudestijärjestämisestä. Tilastoainehistoa on analysoitu keskinkertaisten osoittimien mukaan. Niinpä Kiestingin rajonikomitean tilastoselostuksesta näkyy, että heinä-syyskuussa v. 1936 puolueesta eroitettiin huomattava osa puoluejärjestön kokoonpanosta, mutta Kiestingin rajonikomitea vahvistaessaan selostuksen ei esittänyt siitä yhteenvetoja rajonikomitealle eikä perusjärjestölle. Samallainen tilanne on eräissä muissakin rajonikomiteoissa, esimerkiksi Prääsässä.

Epäilemättä NKP(b):n rajonikomiteat korjaavat tämän virheen lähiaikana. Sitä varten täytyy tarkasti täyttää Aluekomitean ohjeet tilastoselostuksen analyysista jokaiseen puoluejärjestöön nähden. Tilastoselostuksen laatiminen työtaulun avulla auttaa jokaista rajonikomiteaa tämän tehtävän oikein ratkaisemisessa.

*

Puolueen jäsenten ja kandidaattien uusi luettelointijärjestys palvelee täydellisesti puoluetyötä. NKP(b):n KK:n kaikkien luetteloinnista antamien ohjeiden tarkka toteuttaminen ehkäisee vieraiden ja vihamielisten ainesten tunkeutumisen puolueen riveihin. Uusi luettelointijärjestys auttaa työn järjestämistä jokaiseen kommunistiin nähden erikseen sekä auttaa tehtävän oikein ratkaisemista puoluekaaderien sijoittelussa ja nostamisessa.

Sentähden kommunistien luetteloinnin oikein bolshevistisesti järjestäminen puoluedokumenttien vaihdon jälkeen on tärkein organisatsiotoimenpide, jonka tarkoituksena on puoluedokumenttien vaihdon tulosten lujittaminen.

Kommunistien luetteloinnin oikein järjestäminen tekee samalla mahdolliseksi toteuttaa täydellisesti toveri Stalinin ohjeet bolshevistisen järjestyksen pystyttämisestä meidän omassa puoluetalossamme.

19 vuotta proletariaatin diktatuuria

G. Solodij

Proletariaatin diktatuurin yhdeksännentoista vuosipäivän sovettikansa ottaa vastaan uusin valtavin voitoin sosialistisen rakennustyön kaikilla rintamilla. Ei ole ainuttakaan elämän kolkkaa, missä sosialismi ei olisi voittanut, missä Leninin-Stalinin suuret aatteet eivät olisi saaneet mitä kirkkainta, mitä vakuuttavinta vahvistusta Sovettiliiton miljoonien työtätekevien praktillisessa toiminnassa.

Yhdeksäntoista vuotta sitten, Leninin ja Stalinin innoittamana ja johtamana Venäjän kansa aloitti uuden aikakauden ihmiskunnan historiassa — kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen aikakauden.

Kansalaissodan tulessa, kuolemankamppailuissa valkokaartilaisten ja ulkolaisten interventtien veristen sotajoukkojen kanssa, taistelussa nälkää, razruukaa, sabotasia, blokaadia vastaan, taistelussa kulakistoa, oikeistolaisia ja "vasemmistolaisia" uklonisteja, trotskilais-zinovjevilaista vastavallankumousta vastaan proletariaatin diktatuuri vahvistui, kasvoi ja kukoistui suuri Sosialististen Sovettitasavaltojen Liitto.

Kompassina, sammumattomana johtotähtenä suuressa taistelussa oli ja on leniniläinen teoria sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä, erikseen otetussa maassa, teoria, jota niin nerokkaasti on kehittänyt ja puolustanut trotskilais-zinovjevilaisen rosvojoukon vimmattuja hyökkäyksiä vastaan kansojen johtaja, ystävä ja opettaja toveri Stalin.

"Maamme kokemus on todistanut, — sanoi toveri Stalin puolueen XVII edustajakokouksessa, — että sosialismin voitto yhdessä, erillisesti otetussa maassa on täysin mahdollista. Mitä voidaan esittää tätä tosiasiaa vastaan?" Tällä tosiasialla on maailmanhistoriallinen merkitys taistelun kehittymiselle kommunismin puolesta koko maailmassa.

Proletariaatin diktatuuri Sovettiliitossa on hävittänyt miljoonien työtätekevien luokkasorron ja riiston, on ikipäiviksi hävittänyt kansallisen eripuraisuuden ja epäluottamuksen, jota vuosisatojen aikana tsarismi oli kultiveerannut, avasi sosialistisessa rakennustyössä kansojen veljellisen yhteistoiminnan, runsaan ja kulttuurisen elämän mahtavan alkulähteen.

Sovettikansan voitto on sitäkin valtavampi, kun ympärillä, kapitalismin herruuden vyöhykkeellä joka hetki lisääntyy nälän, työttömyyden, proletaarien ja talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen fyysillisen ja moraalisen tuhoamisen uhkaava varjo. Sovettiliitossa ei ole työttömyyttä, eikä ole jäänyt jälkeäkään epävarmuudesta huomispäivän suhteen.

Kommunistisen puolueen johdolla, jota johtaa Leninin uskollinen oppilas Iosef Vissarionovitsh Stalin, on Sovettiliitto muuttunut etumaiseksi maaksi, jolla on mahtava, kehittynyt tekniikka. Jo sovettien VI edustajakokous totesi, että "maassamme kysymys sosialismin voitosta on ratkaistu ja sosialismin voitto SSSR:ssä on täydellisesti turvattu". Sovettien VI edustajakokouksen jälkeen kuluneet vuodet ovat miljoonilla tosiasioilla vahvistaneet tämän. Sovettimaassa on sosialismi rakennettu. Nerokkaasta ideasta se on muuttunut reaaliseksi elämäksi.

*

Mitä suurimmalla miehuudella Vladimir Iljitsh Lenin asetti puolueelle ja koko sovettikansalle tehtävän muuttaa nepin Venäjä sosialistiseksi Venäjäksi. Jo v.v. 1920—21, kaikkien opportunistien ja vähäuskoisten vastaanpanosta huolimatta, Lenin, nojautuen yhteiskunnallisten kehityslakien nerokkaaseen käsittämiseen, esitti suunnitelman suuren koneteollisuuden luomisesta sosialismin välttämättömänä aineellisena perustana.

Lenin lausui:

”Venäjän pelastuksena ei ole vain hyvä sato talonpoikaistaloudessa — se on vielä vähän, — eikä vain hyvä tilanne kevyessä teollisuudessa, joka tuottaa talonpoikaistolle kulutusesineitä, — se on samoin vähän, — meille on välttämätöntä raskasteollisuus.”

Ilman omaa raskasta teollisuutta me tuhoudumme, ilman raskasta teollisuutta ei voi olla puhettakaan sosialismista — sanoi Lenin. Stalinin johtama bolsheviikkien puolue on tätä leniniläistä linjaa puolustanut. Nyt on SSSR:llä oma mahtava raskas teollisuutensa, joka on voittaneen sosialismin aineellisena perustana.

Yksistään vain raskaan teollisuuden kansankomissariaatin tulee v. 1936 antaa tuotteita 31.335 miljoonan ruplan edestä, mikä merkitsee 26 % vuotuista kasvua. Verrattuna ensimmäisen viisivuotisen loppu vuoden (v. 1932) tuotemäärään v. 1936 tehtävä merkitsee enemmän kuin 2,3 kertaista lisäystä.

Vuodesta vuoteen lisääntyy tuotannon absoluuttinen lisäkasvu. Tämä lisäkasvu edellisiin vuosiin verrattuna muodostaa (miljoonissa ruplissa):

v. 1933	v. 1934	v. 1935	v. 1936 (suunnitelma)
1.580	4.284	5.000	6.473

Pyrkien päättämään koko kansantalouden teknillisen rekonstruktsioinnin, puolue menestyksellisesti ratkaisee SSSR:n lopullisen vapauttamisen tehtävää teknillis-taloudellisesta riippuvaisuudesta.

Toisen viisivuotisen vuodet ovat tässä suhteessa antaneet Sovettiliitolle loistavia voittoja:

Kulutuksen tyydyttämisprosentti kotimaisella tuotannolla [1])

	V. 1913	V. 1928	V. 1935	V. 1936
Nafta	100	100	100	100
Kivihiili	80,3	100	100	100
Rautamalmi	100	100	100	100
Mangaanimalmi	100	100	100	100
Elektroferroseokset	0	8,9	95	98,1
Sinkki	9,7	6,4	97,1	100
Aluminium	0	0	85,3	100
Kautshukki	0	0	40,1	56,0
Superfosfaatti	44,5	70,9	100	100
Selluloosa	78,0	70,0	99,1	99,3
Puuvilla	44,4	63,8	100	100
Traktorit	0	24,6	100	100
Kromiitti	100	100	100	100
Sokeri	100	100	100	100

Täten kotimaan tuotanto tyydyttää v. 1936 suurimman osan SSSR:n tarpeista. Teollisuutemme voi nyt tuottaa mitä monimutkaisimman, minkälaisen koneen tahansa.

[1]) V. Mezhlauk, ”Toisen viisivuotissuunnitelman täyttämisen yhteenvetoihin” Zhurnaali ”Bolshevik” N:o 15, v. 1936.

Mustan metallurgian tulee v. 1936 suunnitelman mukaan sulattaa valurautaa 14,5 miljoonaa tonnia, terästä — 16 milj. tonnia ja valssausrautaa — 12,2 milj. tonnia. Tämän ohjelman toteuttaminen kohottaa SSSR:n ensimmäiselle tilalle Europassa ja toiselle tilalle maailmassa mustien metallien tuotannon alalla. Vuorokausitehtävänä lokakuussa v. 1936 on: valurautaa 41,3 tuhatta tonnia, terästä — 46,2 ja valssausrautaa — 36 tuhatta tonnia.

Värillisen metallurgian alalla kuluvan vuoden suunnitelma asettaa tehtäväksi tuotannon lisäämisen 32 %:lla verrattuna vuoteen 1935 ja kohottamaan kuparin sulatuksen 46 %:lla. Aluminiumin sulatusplaani edellyttää puolitoistakertaista lisäystä, sekä lyijynsulatuksen kaksikertaistuttamista. Jotta värillinen metallurgia saataisiin talouden etummaisten alojen riveihin, edellyttää plaani uusien tehtaiden rakentamista. Rakennetaan Revdinskin kuparitehdasta Uralilla, Pribalhashskin ja Bljavinskin kuparikombinaatteja sekä Uralin aluminiumitehdasta. Erikoista huomiota kiinnitetään polymetallien malmiperustan kehittämiseen, nikkelitehtaiden rakentamiseen ja harvinaisten ainesten hankinnan kehittämiseen.

Konerakennustuotanto muodostaa v. 1936 16,5 miljaardia ruplaa (31 % lisäys verrattuna vuoteen 1935). Kuinka nopeasti konerakennus on mennyt eteenpäin viimeisinä vuosina, voidaan päätellä siitä, että ensimmäisen viisivuotisen lopussa konerakennustuotanto teki vain 6,5 miljardia ruplaa.

Konerakennus on raskaan teollisuuden sydän. Konerakennustyöhön on ennen kaikkea sidottu raskaan teollisuuden rooli kansantalouden kaikkien alojen rekonstruktsion perustana.

Stahanovilainen liike antoi konerakennusteollisuudelle mahdollisuuden suuresti laajentaa tehtaiden projektitehoisuutta ja huomattavasti lisätä tuotteiden valmistusta jo olevalla välineistöllä. Niinpä Stalinin nim. om. autotehdas Moskovassa kohotti projektitehokkuuttaan 80 tuhannesta 110 tuhanteen autoon vuodessa.

Sovettikonerakennus v. 1936 turvaa täydellisesti rautatietransportin kaikkien tarpeiden tyydyttämisen liikkuvalla kalustolla: vetureilla ja vaunuilla. V. 1936 tullaan valmistamaan 1900 veturia, jonka lisäksi suurin osa niistä tulee olemaan voimakkaita "ФD" (Feliks Dzerzhinskij) ja "UC" (Iosef Stalin) vetureita. Tavaravaunuja valmistetaan tänä vuonna 80 tuhatta.

Toisen viisivuotisen alussa rautatietransportin vaunujen määrä teki 550 tuhatta, kaksiakselisina vaunuina. Toisen viisivuotisen neljän vuoden aikana tätä määrää on lisätty 210 tuhannella uudella vaunulla, s.o. melkein 40 %:lla.

Valtavia voittoja on sovettikonerakennus saanut monimutkaisten maatalouskoneiden tuotannon alalla. On luotu maailman suurimmat traktoritehtaat, jotka täydellisesti vapauttavat SSSR:n traktorien tuonnista ulkomailta. Traktorituotanto v. 1936 tekee 2.314 tuhatta hevosvoimaa. Se on enemmän kuin koko traktorimäärä, mikä meillä oli maataloudessa ensimmäisen viiisivuotisen loppuun mennessä. (2.225 tuhatta hevosvoimaa). Kuluvan vuoden lopussa maataloudellamme tulee olemaan traktorimäärä, jonka tehoisuus on 8,5 miljoonaa hevosvoimaa.

Aivan uutena konerakennusalana on kombainien tuotanto. Tämä teollisuutemme uusi ala alkoi ensimmäisistä päivistään lähtien kasvaa erikoisen nopein tempoin. Jo toisen viisivuotisen alkuun mennessä kombainien määrä maataloudessa teki 14,5 tuhatta kappaletta ja v. 1936 alkuun mennessä se oli kohonnut 52,5 tuhanteen kappaleeseen. Sitäpaitsi v. 1936 tullaan valmistamaan 61 tuhatta uutta kombainia, mikä antoi mahdollisuuden tänä vuonna korjata kombaineilla yli 90 % viljasta sovhooseissa ja noin neljänneksen kolhooseissa.

NKP(b):n KK:n joulukuun pleenumi osoitti, että stahanovilaisen liikkeen perustehtävänä konerakennuksessa on: laadun parantaminen, uusimpien täydellisempien konelajien juurruttaminen tuotantoon, metallin säästö, työntuottavaisuuden kohottaminen ja tuotantokustannuksien alentaminen. Tämän tehtävän konerakennuksen stahanovilaiset täyttävät kunnialla. He taistelevat sen puolesta, että sovettikone olisi halpa, hyvä ja teknillisesti täydellinen.

Sähköenergian tuotannossa SSSR v. 1936 syrjäyttää Saksan ensimmäiseltä tilalta Europassa ja tulee toiselle tilalle maailmassa. Uusien lämpö- ja hydrosähköasemien ja voimansiirtolinjojen rakentaminen, sekä jo olevien asemien maksimaalinen hyväksikäyttö tekee mahdolliseksi kohottaa sähköenergian tuotanto koko kansantaloudessa 32 miljardiin kilowattiin.

Kivihiilen tuotanto v. 1936 tekee 135 milj. tonnia. Maan suurin kivihiilialue — Donbas — on alkanut jo viime vuoden lopulla taistelun viisivuotisen täyttämiseksi neljässä vuodessa. Donbas, Sovettiliiton vanha kivihiilibaasis, stahanovilaisen liikkeen synnyinmaa, on kummankin viisivuotisen aikana saanut vakavia kilpailijoita Kuznetskin, Karagandan ja Kizelovskin kivihiilialueista, jotka joka vuosi kohottavat kivihiilen tuotantoaan. Kuzbassin muuttaminen toiseksi Donbassiksi, jonka tehtävän asetti tov. Stalin puolueen XVII edustajakokouksessa, on lähellä toteutumista.

Naftatuotannon tulee antaa 1936 30 miljoonaa tonnia tuotteita, tulee valmistaa 5.560 tuhatta tonnia kerasiinia ja 3.920 tuhatta tonnia bentsiiniä ja lagroinia. Yksistään kuluvan vuoden aikana sijoitetaan naftateollisuuteen 1110 milj. ruplaa.

Laajan kulutuksen tuotteiden tuotannon ovat puolue ja hallitus asettaneet päätehtäväksi Sovettimaan työtätekevien kohonneiden tarpeiden tyydyttämiseksi, mitkä perustuvat sovettikansan kulttuurin ja varakkuuden yleiseen nousuun.

Yksistään v. 1936 tulee laajan kulutuksen metallituotteita tuotettua yhtä paljon kuin sovettiteollisuus tuotti niitä kolmen viimeisen vuoden (vuosina 1933—35) aikana: 800 tuhatta polkupyörää, 800 tuhatta patefoonia, 50 miljoonaa patefoonilevyä, 221 tuhatta valokuvauskonetta, 500 tuhatta radiovastaanottajaa, 7 miljoonaa radiolamppua, 450 tuhatta ompelukonetta, 115 miljoonaa sähkölamppua ja 85 miljoonaa kalossiparia — siinä pieni luettelo laajan kulutuksen esineiden tuotanto-ohjelman tavaralajeista, jotka teollisuus tulee antamaan v. 1936.

*

Suuriin voittoihin on päästy maataloudessa; anarkistisesta, pientavarataloudellisesta maaseudusta ei ole jäänyt jälkeäkään. Menestyksellisesti toteutettu kauttaaltaan kollektivisointi ja sen perusteella kulakkiluokan likvidointi, tuhansien uusimmalla maatalousteknikalla varustettujen KTA:n luominen, ovat muuttaneet maaseudun kasvot, muuttaneet ne sosialistisiksi. Vapautuivat mahtavat voimat, joita piilee kollektiivisessa tuotantomuodossa, miljoonat ihmiset alkoivat työskentelemään järjestyneesti, tuottavammin, sosialistisen valtion voimaa ja mahtia lisäten. Neppiläinen Venäjä, joka oli perustunut yksilöllisten talonpoikaistalouksien mereen, on muuttunut sosialistiseksi Venäjäksi, jonka kolhoosinen maataloustuotanto on nyt sosialistisen kansantalouden elimellinen osa.

Luomalla maailman suurimman maatalouden, joka ei tunne maan ja perustuotantovälineiden yksityisomistusta, joka toimii suunnitelman mukaan, ja on varustettu etumaisella tekniikalla, — on lopullisesti voitu tuhota kaikki esteet maatalouden historiallisen takapajuisuuden likvidoimiselta, maataloustyön muuttamiselta teollisuustyön muunnokseksi.

Varustettuna etummaisella tekniikalla, suunnitelman mukaisesti johdettu maataloutemme vuodesta vuoteen kohottaa peltojen satoisuutta:

Satoisuuden dynamiikka:
(sentnereissä)

Viljakulttuurit	Keskimäärin v. 1932	1935	V. 1936 (Suunnitelma)
1. Kaikki jyväviljat	7,5	8,7	10,2
2. Talvivehnä	8,6	9,6	11,4
3. Ruis	8,0	9,3	10,4
4. Puuvilla raaka-aine	7,5	10,2	11,2
5. Pellavan kuituaineet	2,26	2,6	3,7
6. Sokerijuurikas	120,1	132,6	204,0

Puolueen XVII edustajakokouksessa tov. Stalin kehoitti kaikkia bolsheviikkeja — puolueen jäseniä ja puolueeseen kuulumattomia — käymään tositoimin käsiksi karjatalouden kehittämiseksi. Tämän tov. Stalinin ohjeen omaksuivat joukot nopeasti ja sen tulokset ilmenivät heti, — karjatalouden kehitys SSSR:ssä lähti eteenpäin nopein tempoin:

Karjan pääluvun kasvun dynamiikka:
(miljoonaa päätä)

	v. 1934	v. 1935	v. 1936 suunnitelma
1. Hevosia	14,9	15,5	17,0
2. Suurta sarvikarjaa	38,9	45,96	53,9
3. Lampaita ja vuohia	40,8	49,9	61,0
4. Sikoja	17,1	25,9	35,2

Toinen viisivuotinen asetti tehtäväksi edellytyksien luomisen kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden täydelliselle hävittämiselle. Kuluneet vuodet ovat antaneet suurta menestystä tämän tehtävän ratkaisemisessa. Kaikkien talonpoikaistalouksien 90 % kollektivisoiminen, maataloustöiden laaja mekanisointi, agrotekniikan juurruttaminen, maatalouden kasvun nopeat tempot ja niiden lähentäminen teollisuuden kehitystemppoihin, tavaravaihdon kasvu, talonpoikaiston varakkuuden ja kulttuurisuuden kasvu, laajoissa talonpoikaisjoukoissa uuden, sosialistisen työhön suhtautumisen kasvattaminen — kaikki nämä prosessit yhä enemmän poistavat meidän kapitalismilta perimiä kaupungin ja maaseudun välisiä vastakohtaisuutta.

*

Sosialistinen talous vuodesta vuoteen nopeuttaa työntuottavaisuuden kasvua. V. 1933 työntuottavaisuus teollisuudessa kasvoi 8,7 %, v. 1934 — 10,7 %, v. 1935 — 12,9 %, ja v. 1936 tehtävä määrittelee kasvun jo 20 %:ksi. Täten tämä työntuottavaisuuden kohoaminen neljän vuoden aikana antaa täyden mahdollisuuden toisen viisivuotisen täyttämiselle neljässä vuodessa.

Tuotannon vuosittainen lisäkasvu maataloudessa teki vuosina 1933 ja 1934 6,2 %, v. 1935 — 16 %, mutta v. 1936 tehtävä määrittelee sen 20 %:ksi. Tällaisia temppoja ei milloinkaan kapitalismi ole nähnyt.

Tov. Stalin puheessaan stahanovilaisten työläisten- ja työläisnaisten ensimmäisessä yleisliittolaisessa neuvottelussa sanoi, että sosialismi voit-

taa kapitalistisen taloussysteemin siksi, "että se voi antaa korkeammat työnäytteet, korkeamman työntuottavaisuuden kuin kapitalistinen talousjärjestelmä. Siksi, että se voi antaa yhteiskunnalle enemmän tuotteita, ja voi tehdä yhteiskunnan rikkaammaksi kuin kapitalistinen talousjärjestelmä".

V. 1936 turvaa mitä suurimpia edistysaskeleita taistelussa tuotteiden sosialistisen runsauden puolesta. Koko teollisuus v. 1936 kasvaa 23 %, kevyt teollisuus, joka tuottaa laajan kulutuksen tuotteita 29 %, konserviteol. — 26 %, kondiittoriteol. — 30 %. Kansallistulo SSSR:ssä kasvoi v. 1935 17,8 %, mutta v. 1936 se kasvaa 26,5 %.

Nämä numerot havainnollisesti demonstreeraavat Sovettien maan menestyksellistä taistelua varakkaimman elämän puolesta maailmassa.

*

Proletariaatin diktatuuri on herättänyt kansanjoukoissa piilevät valtavat luomisvoimat. Järjestäen uuden elämän monimiljoonaisia rakentajien joukkoja, proletariaatin diktatuuri luo ehtymättömän, sosialistisen rakennustyön muotojen ja metoodien rikkauden. Toimintaan saatetut, aktiiviseen yhteiskunnallis-poliittiseen elämään mukaanvedetyt monimiljoonaiset joukot vuorostaan luovat liikkeen uusia muotoja.

Kirkkaimpana esimerkkinä politiikan ja ekonomiikan vuorovaikutuksesta proletariaatin diktatuurin aikakaudella on sovettidemokratian kukoistaminen. Sovettien VII edustajakokouksen päätös sovettidemokratian edelleenkehittämisestä, joka päätös hyväksyttiin toveri Stalinin alotteesta, on mitä suurin sovettijärjestelmän historiallinen saavutus. Stalinilainen Konstitutsia, jota nykyhetkellä tutkii ja käsittelee koko sovettikansa, loogillisesti johtuu itse proletariaatin diktatuurin olemuksesta, se avaa uusia kansan luomisvoimia, alotteisuuden, kekseliäisyyden ja ponnekkuuden valtavia alkulähteitä.

Kirkkaimpana esimerkkinä sovettivaltion ja kansanjoukkojen vuorovaikutuksesta on stahanovilainen liike, joka panee alun todelliselle vallankumoukselle teollisuudessa, työmetoodeissa ja tuotannon järjestämisessä. NKP(b):n KK:n joulukuun pleenumi päätöslauselmassaan kirjoitti:

"Stahanovilainen liike on koko kehityksemme tulos sosialismin tiellä, sosialismin voiton tulos maassamme".

Stahanovilainen liike on tuote (tulos) puolueen ja proletariaatin diktatuurin muuttavasta vallankumouksellisesta vaikutuksesta tuotantoon, siinä työskenteleviin joukkoihin; stahanovilainen liike on tulos kaaderien sosialistisesta kasvattamisesta, sellaisten työläisten kasvattamisesta, joille työ on muuttunut "kunnian asiaksi, maineen asiaksi, uljuuden ja sankaruuden asiaksi" (Stalin).

*

Sovettikansa, jossa villin riiston ja sorron vuosisatojen kestäessä oli pysynyt järkähtämätön tahto voittoon, ja jonka Lokakuun sosialistinen vallankumous vapautti, toi esille lahjakkuutensa, auliisti antoi maalle urhoja, sankareita. Molokovit, tshkalovit, stahanovilaiset, krivonosovit — ne ovat sankarillisen sovettikansan etumaisia ihmisiä, heihin on keskittynyt uuden ihmisen, stalinilaisen aikakauden ihmisen jalot piirteet.

Rehellisyys, lahjomattomuus, rohkeus, luova alotteisuus, rajaton uskollisuus kansallensa, synnyinmaalleen — siinä sovetti-ihmisen eroittamattomat ominaisuudet. Olipa sovetti-ihminen missä tahansa, hän aina ja kaikkialla on suuren SSSR:n kansalainen, SSSR:n, jonka kunnian sekä arvon puolesta hän on valmis antamaan elämänsä.

Rakentaen sosialismia, rikastuttaen elämäänsä uusilla aineellisilla kysymyksillä, ovat SSSR:n kansat luoneet sisällöltään sosialistisen, muodoltaan kansallisen taiteen. Joukkojen luova itsetoiminta on todella ihanaa

ja rajatonta. Kansa, joka osaa ase kädessä rajattomasti puolustaa vapauttaan, kansa, joka työssään on näyttänyt koko maailmalle luomistyön aloitteisuuden ja ennennäkemättömät tempot, se kansa osaa myös myrskyisesti, reippaasti, ihanasti iloita, levähtää.

Kansan luomistyön teatterit, itsetoiminnalliset kuoro-, musikaaliset-, tanssi-, teatteri- ja dramaturgiset kollektiivit, laulu- ja musiikkifestivaalit sekä joukkokävelyt — kaikki ne ovat suuren sovettikansan nerokkaan taiteellisen luomistyön ilmenemismuotoja.

Sovettiliiton kansat ovat valloittaneet itselleen rikkaan iloisen, ihanan elämän ja ne ylpeilevät reippaudestaan, elämäniloisuudestaan ja luovasta kekseliäisyydestään, josta laulussakin lauletaan: "elämme iloisesti tänään, ja huomenna vielä iloisemmin".

*

Sovettikansojen suuressa veljesperheessä ovat Karjalan sosialistisen sovettitasavallan työtätekevät saaneet paikkansa tasa-arvoisina jäseninä, yhdistäen kulttuurinsa, työnsä, aloitteisuutensa ja reippautensa mahtavaan, bolshevistisen puolueen yhtenäiseksi yhdistämään, sosialististen rakentajien kollektiiviin.

Vapauduttuaan tsaarin ikeestä, ajettuaan pois valkokaartilaiset rosvojoukot Venäjän proletariaatin avulla, lyömällä takaisin interventtien iskut, ryhtyi Karjalan kansa puhdistamaan maatansa kaikesta saastasta ja pani liikkeeseen mitä rikkaimmat tuotantovoimansa. Kansalaissodan taisteluissa syntynyt Sovetti-Karjala valloitti riippumattomuutensa, oikeuden sosialistiseen rakennustyöhön, omaan kansalliseen kehitykseen ja oikeuden vapaaseen elämään.

Leniniläis-stalinilainen kansallisuuspolitiikka turvasi Karjalan kansalle täydellisen oikeuden määrätä kohtalostaan, turvasi ennenkuulumattoman kukoistuksen taloudellisen ja kulttuurisen elämän kaikilla aloilla.

Karjalan kansa, erinomaisen eepillisen runoelman "Kalevalan" luoja, monien ihanien tarujen, satujen, laulujen luoja, suuren proletaarisen sosialistisen vallankumouksen vapauttama ja uudistama, uudelleen avasi mahtavat kansan luomisvoiman alkulähteet osoittaen ennennäkemätöntä aloitteisuutta ja initsiatiivin rohkeutta suuressa sosialistisessa rakennustyössä.

Kansallinen eriarvoisuus, kansallisuusviha ja epäluottamus, joita niin voimakkaasti tsarismi kulttiveerasi, ovat jääneet takaisinpalautumattomaan menneisyyteen kauheana ja raskaana unena.

Sovettivallan aikana on luotu suuria tuotantolaitoksia. Kontupohjan ja Nivan sähköasemat, Kiillekivitehdas ja Suksitehdas, Stalinin nim. om. Valkeanmeren..Itämeren kanava, mekaaninen remonttiverstas Kantalahteen, Kontupohjan paperi- ja selluloosakombinaatti, pegmatiittitehdas, kaksikymmentä KTA, satoja kolhooseja ja mekanisoituja metsätyöpunkteja — kaikki tämä on aineellisena ilmauksena leniniläis-stalinilaisesta kansallisuuspolitiikasta, aineellisena ilmauksena Karjalan kansan sosialistisesta toiminnasta.

Ja ei ole maailmassa sellaista voimaa, joka voisi pakottaa Karjalan kansan luopumaan valloittamistaan voitoista. Suomen fasistien rosvopyyteet eivät tule koskaan toteutumaan.

*

SSSR:n Suuren lokakuun sosialistisen vallankumouksen innoittajana, johtajana ja järjestäjänä oli teräksinen, bolshevistinen kommunistinen puolue. Lokakuun vallankumous voitti etupäässä sen takia, että sitä jakamattomasti johti yksi puolue, bolsheviikkien puolue, joka sitkeästi voitti puolelleen joukot, väsymättä loi, valmisti ja järjesti poliittisesti miljoonien työläisten ja talonpoikain muodostaman armeijansa.

Leninin-Stalinin puolue on proletariaatin diktatuurin johtavana ja suuntaavana voimana, sosialistisen rakennustyön johtaja ja organisaattori. Sosialismin, SSSR:ssä Lokakuun yhdeksänteentoista vuosipäivään mennessä saavuttamat yleismaailmallis-historialliset voitot ovat saavutetut puolueen ja toveri Stalinin nerokkaalla johdolla.

Tämä menestys ei ole helposti saatua. Se on valloitettu sitkeässä, ankarassa taistelussa luokkavihollista vastaan, oikeistolaisia ja "vasemmistolaisia" opportunisteja vastaan; trotskilais-zinovjevilaisen vastavallankumouksen, joka on yhdistynyt valkokaartilaispohjasakan ja saksalaisten fasistien pohjasakan kanssa, murskaamisen pohjalla.

Marxin-Engelsin-Leninin lipun alla, toveri Stalinin nerokkaalla johdolla valppaasti suojellen riviensä järkkymätöntä bolshevistista yhtenäisyyttä ja rautaista kuria, puolueemme on tullut Lokakuun 19:een vuosipäivään sosialismin mitä suurimmilla voitoilla. Tämän lipun alla Leninin-Stalinin puolue kulkee uusiin taisteluihin ja voittoihin, SSSR:n sosialistisen rakennustyön loppuun asti saattamiseen, voittoisaan sosialistiseen vallankumoukseen koko maailmassa.

Valtiosta sosialismin vallitessa

P. Judin

Valtio historiallisesti syntyy yksityisomistuksen ilmetessä tuotantovälineisiin, kun yhteiskunta on jo jakaantunut luokkiin. Luokkien ja valtion syntyminen tapahtui Engelsin mukaan niinkutsuttuna muinaisuuden sankarikautena — raakalaiskauden viimeisellä asteella.

Valtiota "yleensä" jonkinlaisena abstraktsiana ei koskaan ole ollut olemassa, historia tuntee ainoastaan konkreettisia valtiotyyppejä ja valtiomuotoja. Ensimmäisenä valtiojärjestelmänä oli orjanomistajavaltio. Klassallisena esimerkkinä valtion syntymisestä heimojärjestelmästä ja tämän järjestelmän muuttamisesta orjanomistajavaltioksi Engels esittää muinaisen Kreikan, nimittäin Atenan valtion syntymisen:

> "Valtion syntyminen atenalaisilla on erikoisen tyypillisenä esimerkkinä valtion muodostumisesta yleensä, koska se toiselta puolen tapahtui puhtaassa muodossa, ilman minkäänlaista ulkopuolisen tai sisäisen väkivallan vaikutusta... toiselta puolen, koska tässä tapauksessa valtio on syntynyt välittömästi sukuyhteiskunnasta, sen lisäksi sangen korkeassa kehitysmuodossa, demokraattisen tasavallan muodossa..." [1])

Lenin osoittaa, että orjanomistuskaudella syntyi erilaisia valtiomuotoja:

> "Orjanomistusaikoina silloisissa etumaisimmissa, kulttuurisimmissa ja sivistyneimmissä maissa, esimerkiksi muinaisessa Kreikassa ja Roomassa, jotka kokonaan perustuvat orjuudelle, me näemme jo erilaisia valtiomuotoja: Jo silloin syntyy eroavaisuus monarkian ja tasavallan välillä, aristokratian ja demokratian välillä. Monarkia — yhden valtana, tasavalta — kaikenlaisen valitsemattoman vallan puuttumisena; aristokratia — suhteellisesti pienen vähemmistön valtana, demokratia — kansan valtana (demokratia kirjaimellisesti käännettynä kreikankielestä merkitseekin: kansan valta). Kaikki nämä eroavaisuudet syntyivät orjuuden aikakautena. Näistä erilaisuuksista huolimatta orjanomistusaikakauden aikojen valtio oli orjanomistajavaltio, siitä huolimatta — olipa se sitten monarkia eli aristokraattinen tai demokraattinen tasavalta." [2])

Marx, Engels, Lenin ja Stalin opettavat, että valtio on luokkajärjestö, joka on aina aseena taloudellisesti hallitsevan luokan käsissä. Jonkin luokan valtion säilyminen ja lujittuminen ovat mahdolliset ainoastaan siinä tapauksessa, jos valtiovalta kaikkine sen pääominaisuuksineen (armeija, oikeuslaitos, poliisi, virkamiehistö ym.) on kyseessäolevan luokan käsissä. Marx nimitti porvarillista valtiota porvariston asioita hoitavaksi komiteaksi. Luokkien yläpuolella ja ulkopuolella ja luokattomia valtioita ei ole koskaan ollut olemassa.

Ainoastaan riiston puolustajat ovat todistelleet, että valtio voi olla kaikkien luokkien tai koko kansan intressien edustajana.

---

[1]) F. Engels, "Perheen yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä", siv. 120. Partizdat. 1932.

[2]) Lenin, Koot. t. XXIV, siv. 369—340, 3:s pain.

Valtio syntyi sen johdosta, että luokkavastakohdat tulivat sovittamattomiksi. "...Valtio on sen tunnustamista, että tämä yhteiskunta on takertunut ratkaisemattomaan ristiriitaan itsensä kanssa, hajaantunut sovittamattomiin vastakohtiin, joista se on voimaton vapautumaan." [1]) Valtio ei ole koskaan ollutkaan vihamielisten luokkien intressien sovittamisen välineenä, vaan se on aina ollut hallitsevan luokan väkivaltavälineenä sorrettuihin luokkiin nähden.

Valtion synnyttyä käsitteet "yhteiskunta" ja "valtio" eivät ole enää samaiset. Valtio on aina yrittänyt esiintyä koko yhteiskunnan nimessä, mutta se on faktillisesti edustanut ainoastaan hallitsevien luokkien intressejä, sanoen näiden intressien olevan koko yhteiskunnan intressejä.

Valtio asettuu ikäänkuin yhteiskunnan yläpuolelle, alistaen sen alaisekseen. Armeija, poliisi ja santarmisto muodostuvat erikoisiksi aseistettujen henkilöiden joukkueiksi, erikoiseksi aseistetuksi järjestöksi, joka on yhteiskunnan yläpuolella ja asevoimalla alistaa sen valtion alaiseksi. Yhteiskunnan yläpuolella olevien aseistettujen henkilöiden erikoisjoukkueet ovat valtion luonteenomaisena piirteenä. "Pitäessään hallussaan julkista valtaa ja veronkanto-oikeutta, — kirjoittaa Engels, — virkailijat ovat yhteiskunnan eliminä yhteiskunnan yläpuolella." [2])

Hallitsevien luokkien ideologit ovat yleensä yrittäneet verhota kaikenlaisilla "teoreettisilla" perusteilla riistäjäluokkien intressien ja kansanjoukkojen intressien välisen vastakohdan, todistellen, että valtio huolehtii koko kansasta ja edustaa koko yhteiskunnan intressejä.

Esimerkkinä voidaan mainita englantilainen sosiologi Herbert Spencer, joka ponnistellessaan "tieteellisesti" perustella porvarillisen vallan "yleiskansallisuuden", yhtäläistyttää yhteiskunnan ihmisen organismin kanssa. Kuten eläimen organismissa, missä jokainen elin suorittaa määrättyjä tehtäviä, joita ilman organismi ei voi olla olemassa, samoin yhteiskunnan organismissakin on olemassa, sanoo Spencer, luonnostaan yhteiskunnan kaikkien solujen ankara keskinäinen elimellinen yhteys; tämä yhteiskunnan organismin erilaisten solujen yhteys ja riippuvaisuus on yhtä häviämätön kuin ihmisen organismin elinten yhteys. Ihmisruumiin erilaisten elimien mukaisesti on erilaisia valtionelimiä. Käsiin, joilla ihminen tekee työtä, Spencer vertaa työtätekeviä luokkia; hermosysteemiin — telefoni- ja telegrafiyhteyttä; veri- ja valtimosuoniin — rautateitä, vesiteitä jne. Ihmisen päätä yhteiskunnassa vastaa korkein valtiovalta. Ihminen ei voi elää ilman päätä — ja yhteiskunta ei voi olla olemassa ilman korkeinta valtaa. Tästä Spencer tekee "tieteellisen" johtopäätöksen, julistaen luonnonvastaiseksi kaikenlaisen taistelun olemassaolevaa porvarillista järjestelmää vastaan.

Uusimpina "teoreetikkoina", jotka todistavat valtion olevan luokkien ulkopuolella, esiintyvät fasistit. Saksan fasistien "sosialismin" pitäisi merkitä, kuten he vakuuttavat, että ei ole enää olemassa kapitalisteja eikä työläisiä, vaan on ainoastaan saksalaisia — aarialaisia sekä ei-aarialaisia. Fasistinen valtio on heidän mielestään "yleensä saksalaisten" valtio, jossa kaikki luokat ovat tasa-arvoisia; muutoin luokkia ei ole olemassa — kaikki se on "marxilaisten ja juutalaisten" keksintöä. Tieteellisyyttä näissä perusteluissa on yhtä paljon, kuin Tshehovin sankarin vakuuttelussa, että päivä on talvella lyhempi ja kesällä pitempi sen takia, että talvella kaikki kappaleet supistuvat kylmyydestä, mutta kesällä laajenevat. Jokaiselle saksalaiselle työläiselle on tunnettua, että hitleriläisen "sosialismin" vallitessa tehtaat, pankit, rautatiet, talot, kirjapainot, sanoma-

[1]) F. Engels. "Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä", siv. 171.
[2]) F. Engels. "Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä", siv. 173.

lehdet, yhteiskunnalliset rakennukset, valta, armeija, ovat hallitsevan luokan käsissä, porvariston ja sen finanssimagnaattien käsissä.

Marxismi-leninismi on paljastanut porvarillisen valtion luokkien ulkopuolella ja yläpuolella olemisesta tehtyjen teorioiden koko valheellisuuden, valetieteellisyyden ja riistotarkoituksen.

Porvarillisen valtion riistoluonne ilmenee erikoisen kirkkaasti proletaarisen vallankumouksen aikakautena.

Jo itse se luonne, miten proletariaatti asettaa kysymyksen vallan valtaamisesta ja pakkoluovuttajien pakkoluovuttamisesta, antaa aivan alusta alkaen proletariaatin diktatuurille valtiovaltana avoimen ja ankaran luokkaluonteen.

Proletariaatin diktatuurin historiallisena tehtävänä on toteuttaa siirtyminen kapitalismista sosialismiin. Tämä muuttuminen tapahtuu riistäjien väkivaltaisella kukistamisella ja kapitalististen ainesten syrjäyttämisellä kansantalouden kaikilta aloilta, sosialististen talousmuotojen laajentamisella ja työtätekevien kasvattamisella sosialistisen työkurin hengessä.

Toveri Stalin kirjoitti proletariaatin diktatuurin perustehtävistä:

> ”1) Proletariaatin vallan hyväksikäyttäminen riistäjien kukistamiseen, maan puolustukseen, yhteyksien lujittamiseen muiden maiden proletaarien kanssa, vallankumouksen kehittämiseen ja voittoon viemiseen kaikissa maissa.
>
> 2) Proletariaatin vallan hyväksikäyttäminen työtätekevien ja riistettyjen joukkojen tempaamiseen lopullisesti porvaristolta, proletariaatin liiton lujittamiseen näiden joukkojen kanssa, näiden joukkojen vetämiseen sosialistiseen rakennustyöhön, näiden joukkojen valtiolliseen johtamiseen proletariaatin taholta.
>
> 3) Proletariaatin vallan hyväksikäyttäminen sosialismin järjestämiseen, luokkien hävittämiseen, luokattomaan yhteiskuntaan, valtiottomaan yhteiskuntaan siirtymiseen.” [1])

Siirtymiskausi kapitalismista sosialismiin on sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen kautta, jolloin juurrutetaan sosialistiset prinsiipit koko yhteiskunnan elämään.

Sosialismin taloudelliset perustat muodostuvat ylimenokaudella.

Siirtymiskauden ja luokattoman yhteiskunnan välillä on se eroitus, että siirtymiskaudella on vielä olemassa luokkia. Siirtymiskauden erilaisilla etapeilla on sosialistisella taloudella erilainen ominaispaino.

Sosialismin perustuksen rakentaminen ja kapitalististen ainesten syrjäyttäminen kansantalouden kaikista huokosista on ollut mahdollista sentähden, että järkähtämättömästi on tapahtunut sosialististen prinsiippien voimistuminen koko yhteiskunnan elämässä.

Siirtymiskaudella on valtion politiikalla sisällöltään ja päämääriltään proletaarinen, sosialistinen luonne; mutta sikäli kuin riistäjäluokkia ei ole vielä hävitetty eikä pientavaratalouden prinsiippejä poistettu, — niin tänä kautena ei vielä ole luokatonta yhteiskuntaakaan.

Vuonna 1930 toveri Stalin osoitti puolueen XVI edustajakokouksessa, että me olemme jo joutuneet sosialismin kauteen. Tämä merkitsi, että kaupungin ja maaseudun taloudessa oli tullut vallitsevaksi sosialistinen sektori. Mutta valtiomme ei vielä silloin ollut tullut luokattoman yhteiskunnan valtioksi sentähden, että toiselta puolen vielä oli jälellä vihamielisiä luokkia ja toiselta puolen — kauttaaltaan kollektivisointia ei vielä oltu suoritettu loppuun saakka eikä kolhoosijärjestelmää vielä oltu lujitettu siinä määrin kuin nykyään. Siitä huolimatta, että luokkia oli vielä olemassa, sosialistinen järjestelmä oli tullut maamme ekonomiikassa jo siksi ratkaisevaksi, että jo silloin maa oli joutunut sosialismin kauteen.

---

[1]) Stalin. ”Leninismin kysymyksiä”, siv. 112—113, 10:s painos.

Puolueen viholliset yrittivät löytää tästä väitöksestä ristiriidan: kuinka muka sosialismin kausi voi tulla jo ennen luokkien täydellistä likvidoimista? Mutta marxilais-leniniläisen dialektiikan kannalta tässä ei ole ristiriitaa: se vastasi todellista asiantilaa ja ilmaisi vain sen, että sosialistinen ekonomiikka on maassa tullut vallitsevaksi talousmuodoksi. Proletariaatin diktatuurin politiikalla on siirtymiskautena sisällöltään tärkeimpänä päämääränä — sosialismin lujittaminen yhteiskunnallisen elämän kaikilla aloilla. Sovettivaltion politiikka on siirtymiskauden kaikilla etapeilla ollut suunnattu riistäjiä vastaan. Tällä politiikalla on valmisteltu siirtymisehtoja ja sitten myöskin toteutettu maaseudun pientavaratalouden vaihtuminen suureksi kolhoositaloudeksi.

Lenin aikanaan puhui, että tasavaltaamme ei nimitetä sosialistiseksi siinä mielessä, että meillä sosialismi olisi jo toteutettu, vaan siinä mielessä, että valtiomme asettaa tehtäväkseen sosialistisen järjestelmän luomisen.

Sikäli kuin sosialistiset ainekset ovat lujittuneet yhteiskuntaelämässä, on siirtymiskauden valtio täyttynyt yhä enemmän sosialistisella sisällöllä; sosialismin kasvaessa on maamme tullut yhä enemmän ja enemmän sosialistiseksi.

Valtio ei ole abstraktinen kategoria: valtiokäsitteeseen kuuluu yhteiskunnallisen järjestelmän, valtiollisten ja yhteiskunnallisten laitosten ja järjestöjen koko yhteisyys; valtio on maan taloudellisen ja poliittisen elämän koko järjestelmä.

Valtio säilyy poliittisena valtajärjestönä koko sosialismin kauden. Eräät "teoreetikot" ovat valmiit huomaamaan ristiriidan siinä, että valtio säilyy luokattomassa yhteiskunnassa. Mutta ristiriita on tässä vain näennäinen: se on "ristiriita" niille, jotka käsittävät dialektiikan kaavaksi.

Marxismi-leninismi katsoo sosialismin reaaliseksi historialliseksi prosessiksi. Maassamme saadut kokemukset sosialismin rakentamisesta ovat antaneet tavattoman paljon uutta käsitykseen sosialismin olemuksesta.

Miksi valtio säilyy kommunismin ensimmäisessä vaiheessa?

Siksi, että sosialismi — kommunismin ensimmäinen vaihe — on juuri ilmestynyt kapitalismista. Kapitalismi on hävitetty. Mutta sosialistinen, luokaton yhteiskunta on vasta alkanut olemassaolonsa. Tämän yhteiskunnan tulee vielä kehittää omia voimiaan.

Sosialismin aikakaudella on vielä lyötävä loppuun saakka monet kapitalismin jätteet, likvidoitava kapitalistiset "syntymämerkit". Sosialismin vallitseva prinsiippi on: jokainen tekee työtä kykyjensä mukaan, mutta saa korvauksen työnsä määrän ja laadun mukaan. L u e t t e l o i n t i j a k o n t r o l l i t y ö n m ä ä r ä ä n j a k u l u t u k s e n m ä ä r ä ä n n ä h d e n o n p ä ä e h t o n a v a l t i o n o l e m a s s a o l o n v ä l t t ä m ä t t ö m y y d e l l e s o s i a l i s m i n v a l l i t e s s a.

Vielä säilyy, ainakin ensiaikoina, elossaolevia ihmisiä entisistä riistäjäluokista, säilyy vielä kapitalismin traditsioiden ylläpitäjiä. Vihdoin sosialismin maa on vielä imperialististen valtioiden renkaan piirittämä, jotka eivät ainoastaan yritä löytää niille myötämielisiä aineksia SSSR:n väestöstä, vaan joista eräät valmistautuvat yritykseen voimalla tuhota sosialistisen maan.

Valtavia luomis- ja kasvatustehtäviä kykenee suorittamaan vain luja valta, joka suojelee nuorta sosialistista yhteiskuntaa. Tällaisena valtana on sovettivalta, sovettivaltio.

Sosialisminkin vallitessa ovat työläiset sovettivaltion johtavana, etummaisena voimana. Proletariaatti, joka ennen luokattoman yhteiskunnan rakentamista oli erilainen luokka kuin kaikki muut luokat, omaa suurimmat kokemukset vallankumouksellisessa, organisatoorisessa, taloudellisessa ja valtiollisessa toiminnassa. Sentähden tällä sosialististen työntekijäin osalla säilyy monet vuodet johtava avankaartiosuus.

Toveri Stalin sanoi keskustelussa Roy Howardin kanssa, että

"meillä ei ole toisiaan vastakkain olevia puolueita, aivan samoin kuin meillä ei ole toisilleen vastakkaisia kapitalistien luokkaa ja kapitalistien riistämien työläisten luokkaa. Meidän yhteiskunnassamme on yksinomaan kaupungin ja maaseudun vapaita työntekijöitä — työläisiä, talonpoikia, intelligenttejä. Jokaisella näistä kerrostumista voi olla omat erikoisintressinsä ja se voi tuoda ne näkyviin olevien monilukuisten yhtieskunnallisten järjestöjen kautta. Mutta sikäli kuin ei ole luokkia, sikäli kuin rajat luokkien väliltä ovat poispyyhityt, sikäli kuin jälelle on jäänyt vain jonkinlainen, mutta ei peruseroavaisuus sosialistisen yhteiskunnan erilaisten kerrostumien välillä, niin ei voi olla ravintomaaperää keskenään taistelevien puolueiden muodostumiselle. Missä ei ole muutamia luokkia, ei voi olla muutamia puolueita, sillä puolue on luokan osa."

H-ra Roy Howardin kysymykseen, miksi vaalimme tulevat yleisiksi, toveri Stalin vastasi:

"Sentähden, että kaikilla kansalaisilla, lukuunottamatta oikeuden päätöksellä vaalioikeuden menettäneitä, tulee olemaan oikeus valita ja tulla valituksi."

Näissä toveri Stalinin määrittelyissä on tyhjentävän tarkasti ilmaistu sosialistisen yhteiskunnan valtion luonne.

Sosialismi on yhteiskunta, jossa on valtiovalta. Siis tässä yhteiskunnassa on olemassa määrätynlainen valtiojärjestys kaikkine perustoimintoineen, jotka ovat ominaiset valtiolle poliittisena järjestönä. Kysymyksillä valtiosta ja oikeusjärjestyksestä sosialismin vallitessa on mitä tärkein periaatteellinen merkitys. Puoluejäsenten ja puolueettomien joukkojen kiinnostus näihin probleemeihin on tavattoman suuri. Mutta kirjallisuudessa nämä kysymykset eivät ole vielä saaneet riittävää huomiota; eräät näistä teemoista kirjoittavista menevät sekavuuteen ja vääristelevät marxilaista katsantokantaa valtiosta.

Zhurnalissa "Sovetskaja gosudarstvo" ei koko vuonna 1935 ollut ainoatakaan spesialikirjoitusta valtiota ja oikeusjärjestystä koskevista kysymyksistä sosialismin vallitessa.

Vieläpä kirjoituksista, jotka on omistettu kysymykselle Sovettikonstitutsioon tehtävistä muutoksista, puuttuu vähänkin kehitettyjä määrittelyjä tästä teemasta. Tt. Bermannin ja Tsheljapovin kirjasessa "Sovettikonstitutsio uudessa etapissa", tov. Undrevitshin — "Sovettidemokratian uusi aikakausi", kirjoituskokoelmassa "Sovettikonstitutsion muutoksista", jonka Sovettirakennustyön ja -oikeuden instituutti on julkaissut, nämä kysymykset samoin todellisuudessa sivuutetaan. Sovettivaltiosta yleensä puhutaan verrattain yksityiskohtaisesti ja yleensä oikein. Mutta heti kun asiat menevät lähimpiin perspektiiveihin ja olisi vastattava kysymyksiin, joita tekee jokainen propagandisti: minkälaiset ovat valtion peruspiirteet sosialismin vallitessa; mikä on sosialistisen valtion olemus yhteiskunnassa, jossa ei ole enää luokkia; minkälainen on marxilais-leniniläinen ratkaisu valtion kuolemista koskevassa kysymyksessä jne., — niin näihin kysymyksiin ei löydä ymmärrettävää vastausta spesialisteilta, jotka tutkivat oikeusjärjestystä ja valtiota.

Jos taas joskus eräät "teoreetikot" yrittävätkin sanoa "sanansa", niin he sekaantuvat mahdottomasti ja vääristelevät marxismi-leninismin tärkeimmissä kysymyksissä. Niinpä esimerkiksi zhurnaalissa "Sovetskoje gosudarstvo" N:o 5 (v. 1935) M. Kareva kirjoittaa, että "keskinäissuhteet proletaarisen demokratian ja proletariaatin diktatuurin välillä ovat muodon

ja sisällön keskinäissuhteita... Proletaarisen demokratian teitä tapahtuu proletariaatin diktatuurin tehtävien toteuttaminen käytännössä. Proletariaatin diktatuurin käsite on laajempi kuin proletaarisen demokratian käsite. Niinpä proletariaatin diktatuurin väkivaltapuoli, riistäjien tukahduttaminen, on demokratian välttämättömänä ennakkoehtona, mutta ei ollenkaan sen olemuksena." Edelleen M. Kareva todistaa, että työtä ei ole vapauttanut proletaarinen demokratia, vaan proletariaatin diktatuuri.

Ensiksikin tässä tehdään jako ja asetetaan vastakkain proletariaatin diktatuuri ja proletariaatin demokratia kahtena erilaisena käsitteenä. Toiseksi tulee johtopäätökseen, että proletaarinen demokratia ei ole proletariaatin diktatuuria. Väkivalta riistäjiä kohtaan ei ole Karevan mielestä proletariaatin demokratian olemuksena.

Näissä väitteissä väristellään peittelemättömästi Leninin ja Stalinin katsantokantoja proletariaatin diktatuurista. Proletariaatin diktatuuri ja proletariaatin demokratia eivät ole kaksi erilaista ilmiötä. Sovettivalta on diktatuuria porvaristoon nähden, mutta sama sovettivalta on proletariaatin demokratiaa. Proletariaatin diktatuuri on demokratiaa sentähden, että kansan enemmistö toteuttaa diktatuuria. Lenin kirjoitti vuonna 1921:

> "Sovettijärjestelmä on maksimi demokratismia työläisille ja talonpojille ja samalla se merkitsee välienrikkomista porvarillisen demokratismin kanssa sekä uuden maailmanhistoriallisen demokratiatyypin, nimittäin: proletaarisen demokratismin eli proletariaatin diktatuurin syntymistä." [1])

Stalin kirjoitti, että

> "demokratia proletariaatin diktatuurin vallitessa on proletaarista demokratiaa, riistetyn enemmistön demokratiaa, joka nojautuu riistävän vähemmistön oikeuksien rajoittamiseen ja on suunnattu tätä vähemmistöä vastaan". [2])

Proletariaatin diktatuuri onkin proletaarista demokratiaa. Jos kirjoittaa, että riistäjiin kohdistettu väkivalta ei ole olemukseltaan proletaarista demokratiaa, niin se merkitsee, että ei ymmärretä leninismiä.

Juuri sentähden, että proletariaatin diktatuuri on demokratiaa työtätekeville, on ollut mahdollista tiivistää kaupungin ja maaseudun kaikki työtätekevät sovettivallan ympärille taistelussa sosialismin voiton puolesta. Ainoastaan proletaarinen demokratia, joka on diktatuuria riistäjiin nähden, on turvannut kulakiston likvidoimisen viimeisenä riistäjäluokkana.

Ellei ymmärretä näitä leninismin alkeistotuuksia, niin se merkitsee, ettei ymmärretä mitään valtiota koskevasta opista.

Juuri tämän takia brosyyrit ja kirjoitukset "Sovettikonstitutsio uudessa etapissa", "Sovettidemokratian uusi aikakausi", "Sovettikonstitutsion muutoksista" ym. ovat tyhjiä juttuja "uudesta aikakaudesta", "uudesta etapista"; niistä puuttuu juuri sen uuden luonnehtiminen, mikä on ilmaistu NKP(b):n KK:n helmikuun (vuonna 1935) pleenumin ja sovettien VII edustajakokouksen päätöksissä, — yhteiskuntamme muuttaminen luokattomaksi, sosialistiseksi.

Jos kirjoittaa Sovettikonstitutsiosta uudessa etapissa ja sivuuttaa sen kysymyksen, että valtio ja oikeusjärjestys uudessa etapissa ovat sosialistisen yhteiskunnan valtiota ja oikeusjärjestystä, niin se merkitsee, että ei ymmärrä mitään siitä kysymyksestä, josta kirjoittaa. Henkilöiden, jotka käsittelevät valtiota ja oikeusjärjestystä koskevia teoreettisia kysymyksiä,

---

[1]) Lenin. Koot. t. XXVII siv. 26.
[2]) Stalin. "Leninismin kysymyksiä", siv. 29.

on heitettävä pois kautskylainen lörpöttely "puhtaasta demokratiasta", jolle muka on "epäominaista" väkivalta riistäjiin nähden.

*

Meidän sovettivaltiomme on tullut sosialistiseksi valtioksi, kansan valtioksi.

Valtiomme on tullut kansan valtioksi sentähden, että luokat on siinä pääpiirteissään jo likvidoitu, riistäjät hävitetty; talonpojista on tullut maaseudun sosialistisen talouden työntekijöitä, toimitsijoita — sosialistisen valtioaparaatin työntekijöitä, työläisistä — sosialististen tehtaiden työntekijöitä. Näillä työntekijäkategorioilla voi olla omat spesiali-intressinsä. Mutta nämä intressit ovat sovettivaltion erilaisilla aloilla työskentelevien erilaisten ihmisryhmien intressejä, mutta eivät ole erilaisten luokkien intressejä. Kiistämätöntä on, että valtiokin voi olla kaupungin ja maaseudun vapaiden työntekijöiden yhteiskunnassa ainoastaan näiden työntekijöiden valtio, s.o. kansan valtio.

Kun sosialismiin siirtymisen vaihekaudella valtiomme oli kansan valtavan enemmistön, s.o. työtätekevien intressien edustaja, koska he muodostivat yhteiskunnan enemmistön, niin sosialismin vallitessa valtio edustaa jo koko kansan intressejä.

Valtiosta on tullut kansan valtio. Kansan valtion luonne ilmenee sosialismin vallitessa myöskin siinä, että se tulee sanan oikeassa ja täydellisessä mielessä demokraattiseksi valtioksi. Uuden Konstitutsion mukaan, sanoo toveri Stalin, kaikilla kansalaisilla on oikeus valita ja tulla valituiksi.

Ensimmäisen kerran historiassa, valtion synnyttyä, poistetaan yhteiskunnan ja valtion välinen vastakohta.

> "Valtio on ollut koko yhteiskunnan virallisena edustajana, se on yhdistänyt sen yhdeksi näkyväksi organisatsioksi, mutta se on esittänyt tätä roolia vain sikäli, mikäli se on ollut sen luokan valtiona, joka itse on ollut koko silloisen yhteiskunnan edustajana: muinaisaikoina — orjanomistaja-kansalaisten valtiona; keskiaikana — feodaalisen aateliston; meidän aikana — porvariston valtiona", sanoo Engels. [1])

Sosialistisessa yhteiskunnassa valtio ei ole yhteiskunnan yläpuolella eikä ole sille vastakkainen, vieras ja ulkopuolinen voima. Valtion ja yhteiskunnan välinen antagonismi on hävitetty, poistettu lopullisesti. Mutta vielä on jälellä omalaatuisia "ristiriitoja" — tyytymättömyys niiden tai näiden valtioelinten työhön yhteiskunnan vissin osan taholta. "Yleiset, yhtäläiset, välittömät ja salaiset vaalit SSSR:ssä tulevat olemaan väestön käsissä piiskana huonosti työskenteleviä valtaelimiä vastaan" (Stalin). Sosialismin kasvaessa tulee joukkojen aktiivisuus yhä enemmän kasvamaan, valtioaparaatti tulee yhä enemmän lujittumaan ja uudestijärjestymään siihen suuntaan, että se tulee lähemmäksi työtätekevien joukkojen käytännöllisiä, jokapäiväisiä tarpeita, ja siinä tapahtuu muutoksia tuotannon, työn luetteloinnin ja kontrollin organisatooristeknillisen hallinnan alalla.

Tov. Molotov osoitti keskustelussa Shastenen kanssa:

"Koko meidän sisäinen tilanteemme puhuu sen puolesta, että nykyään eivät enää usein ole välttämättömiä sellaiset administratiiviset toimenpiteet, joita ennen on suoritettu."

Kehittynyt sosialistinen yhteiskunta turvaa niin korkean aineellisen varustelun tason yhteiskunnan jäsenille, niin korkeaksi tulee ihmisten kult-

[1]) Marx ja Engels. Koot. t. XIV, siv. 283—284,

tuuris-teknillinen ja poliittinen kehitystaso, että tulee syntymään yhä uusia, yhä demokraattisempia valtioaparaatin organisatsiomuotoja, jotka johtavat sosialistisen valtion vielä suurempaan lujittumiseen.

Sosialistiselle valtiolle jää vielä joukko erikoistehtäviä, jotka sen on ratkaistava poliittisena valtana, joka käyttää pakkokeinoja. Sosialistisessa yhteiskunnassa, sikäli kuin se on luokaton, ei ole antagonistisia ristiriitoja. Mutta jälellä on toisenlaisia ristiriitoja, jotka eivät ole luokkaristiriitoja, ja ne ovat toiselta puolen syynä pakkokeinojen käyttämiseen valtion taholta, ja toiselta puolen näiden ristiriitojen ratkaiseminen vie eteenpäin sosialistisen yhteiskunnan kehitystä.

Sellaiset proletariaatin diktatuurin saavutukset, kuin työttömyyden, kurjuuden ja pauperismin hävittäminen, maan melkein koko aikuisen väestön vetäminen tuotannolliseen toimintaan, työläisten, kolhoosilaisten ja toimitsijain aineellisen hyvinvoinnin kohottaminen sekä lukuisat muut sosialismin mitä tärkeimmät valloitukset, muodostavat uuden, sosialistisen ihmisen tarpeiden tavattoman nopean ja valtavan kasvun.

Kansantalouden ja kulttuurin uusi nousu tulee joka kerta aiheuttamaan yhä uusia ja korkeampia vaatimuksia sosialistiselle taloudelle.

Määrätynlainen vastaamattomuus tarpeiden ja sen välillä, mitä tuotanto voi antaa kullakin kyseessäolevalla ajankohdalla, ja kysynnän pysyminen määrätynlaisesti, suhteellisesti tyydyttämättä, sekä myöskin sosialistisen yhteiskunnan työntekijöiden yhä korkeammat vaatimukset ovat koko kansantalouden ja kulttuurin eteenpäinmenon pysyvänä voimalähteenä.

Tuotantoalojen oikea jako kansan tarpeita vastaavasti, jaon oikea järjestäminen sovettikaupan perusteilla, taistelu valmistettavien tuotteiden korkean laadun puolesta — tällainen on yksi tärkeimmistä puolista sosialistisen sovettivaltion toiminnassa.

Sovettitalouden suunnitteluprinsiipit saavat sosialismin vallitessa vielä täydellisemmän ja kirkkaamman ilmaisun. Suunnitelmallisen tuotannon turvaaminen on mahdollista ainoastaan sillä pohjalla, että on yleisvaltakunnallinen suunnitelma ja että valtioaparaatin kaikki renkaat, kaikki laitokset, kolhoosit ja jokainen työtätekevä toteuttavat ankarasti tätä suunnitelmaa.

On aivan kiistämätöntä, että ilman määrätynlaisia pakkokeinoja valtion taholta, ilman poliittisia vaikutuskeinoja, ilman ankaraa luettelointia ja kontrollia, ilman rangaistustoimenpiteitä suunnitelman rikkojiin ja työkurin rikkojiin nähden on mahdotonta suorittaa tätä suurta asiaa. Ja yhtä kiistämätöntä on se, että ainoastaan luja, auktoriteettinen valta voi ratkaista syntyvät ristiriidat ja turvata koko yhteiskunnan eteenpäinmenon. Tällaisena valtana on sosialistinen sovettivaltio.

On tunnettua, että sosialismin perusprinsiippinä on: "jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan." Tämä merkitsee, että sosialismin vallitessa on vielä olemassa aineellista omaisuuseriarvoisuutta. Sosialistinen sovettivaltio toteuttaa ja tulee edelleen toteuttamaan ankarasti tätä prinsiippiä. Ainoastaan tämän prinsiipin pohjalla on mahdollista sosialistisen tuotannon oikea järjestäminen.

Lenin kirjoitti, että se on porvarillisen yhteiskunnan jätettä, että joku saa enemmän kuin toinen, kun joku elää paremmin kuin toiset jne. Mutta tämä on historiallinen fakta, jota ei voi olla huomioonottamatta. Meidän valtiomme tulee johdonmukaisesti toteuttamaan maksuprinsiippiä työn määrän ja laadun mukaan. Ainoastaan tämän prinsiipin mukaan ovat mahdolliset sosialistisen työkurin kasvattaminen sekä sosialistisen tuotannon ja jaon oikein järjestäminen, ja siis myöskin jatkuva eteenpäinmeno kommunismia kohden.

”Oikeudenmukaisuutta ja tasa-arvoisuutta, — kirjoittaa Lenin, —...kommunismin ensimmäinen aste ei vielä voi antaa: erilaisuudet rikkauteen nähden pysyvät edelleen, ja epäoikeudenmukaiset erilaisuudet, mutta mahdottomaksi tulee ihmisen riistäminen ihmisen taholta, sillä ei voida anastaa tuotantovälineitä, tehtaita, koneita, maata ym. yksityisomaisuudeksi... Marx osoittaa kommunistisen yhteiskunnan kehityskulun, yhteiskunnan, joka on pakoitettu hävittämään aluksi ainoastaan sen ”epäoikeudenmukaisuuden”, että yksityiset henkilöt ovat anastaneet tuotantovälineet, ja joka ei kykene heti hävittämään seuraavaakin epäoikeudenmukaisuutta, mikä ilmenee kulutustarpeiden jaossa ”työn mukaan” (eikä tarpeiden mukaan)” [1]).

Kommunismin ensimmäisellä asteella häviää kaupungin ja maaseudun välinen vastakohtaisuus, mutta tätä vastakohtaisuutta ei likvidoida heti. Sovettivaltio, joka on tullut sosialistiseksi, on suorittanut tässä suhteessa valtavan, historiallismerkityksellisen työn, jonka pohjalla kaupungin ja maaseudun välistä aukkoa täytetään jättiläistempoin sekä aineellisessa että kulttuurisessa suhteessa. Mutta edessä on vielä sangen suuri ja vaikea työ tämän vastakohdan voittamiseksi lopullisesti.

Kaikki tämä täytyy nähdä, eikä saa aliarvioida edessäolevan työn mittasuhteita. Tämän työn suorittaa ja ratkaista loppuun asti kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden hävittämisen voi ainoastaan sosialistinen sovettivaltio poliittisena valtana, joka sovelluttaa ei vain vakuuttelu-, vaan myöskin pakoituskeinoja. Toveri Stalin sanoi, että meillä kaikki kansalaiset ovat kaupungin ja maaseudun työntekijöitä. Mutta väestön erilaisilla ryhmillä, kerrostumilla: työläisillä, kolhoosilaisilla, inteligenssillä — voi syntyä myöskin spesiali-intressejä. ”... Vaalitaistelu, — sanoo toveri Stalin, — tulee vilkkaaksi, se tulee tapahtumaan lukuisten mitä terävimpien kysymysten, — pääasiallisesti käytännöllisten kysymysten ympärillä, joilla on ensiluokkainen merkitys kansalle.” Mutta tämä vilkas vaalitaistelu ei tule suuntautumaan sovettivaltiota vastaan, vaan sen lujittamiseen. Tämä taistelu ei voi olla aiheuttamatta määrätynlaisia ristiriitoja, joiden ratkaiseminen tulee joka kerta olemaan askeleena eteenpäin valtioaparaatin työn parantamisessa ja väestön aseman parantamisessa. Koko tätä asiaa voi johtaa luja valtiovalta.

Kapitalistisessa yhteiskunnassa henkisen ja fyysillisen työn välinen vastakohtaisuus kärjistyy äärimmilleen. Fyysillinen työ on kapitalismin vallitessa muodostunut omistamattomien raskaaksi kohtaloksi, fyysillisen työn jakautuminen ammatteihin ja orjuuttava alistuminen työnjakoon ovat saaneet hirvittävät mitat.

Sosialismi murskaa vanhan työnjaon pohjan. Luokkien hävittäminen on uuden, sosialistisen työnjaon pohja. Mutta vanha työnjako ei ole vielä hävitetty loppuun saakka. Vasta kommunismi voi luoda sellaiset ehdot, jolloin tekniikan korkea taso ja jokaisen työtätekevän kaikinpuolinen kehittyminen tekevät mahdolliseksi vapaan siirtymisen ammatista toiseen.

Sosialismi ottaa suunnattoman suuren askeleen eteenpäin vanhan työnjaon hävittämisessä, valmistaen ehdot tämän jaon täydelliselle hävittämiselle sekä samalla myöskin henkisen ja fyysillisen työn välisen vastakohtaisuuden hävittämiselle. Ja tämän tehtävän kykenee suorittamaan ainoastaan sosialistinen valtio.

Työläisten kulttuuris-teknillisen tason kohottaminen insinööriteknillisen työn tasolle ratkaisee kysymyksen vanhan työnjaon lopullisesti hävittämisestä, hävittää työn jakaantumisen ahtaisiin ammatteihin sekä muo-

---

[1]) Lenin. Kootut. t. XXI siv. 434:

dostaa kaikki ehdot henkisen ja fyysillisen työn välisen vastakohtaisuuden hävittämiselle. Sosialistisen sovettivaltion edessä on vielä suuri työ tällä alalla. NKP(b):n KK:n joulukuun pleenumi määritteli tämän työn käytännölliset tiet. Ja tämän tehtävän voi ratkaista ainoastaan poliittinen valtiovalta, joka sovelluttaa kaikkia välttämättömiä hallinnollisia, organisatoorisia ja kulttuurisia vaikutustoimenpiteitä.

Sosialistisen sovettivaltion tulee vielä osoittaa yhteiskuntaelämän kaikilla aloilla olevansa valta, joka sovelluttaa ei vain vakuuttelu-, vaan myöskin pakoituskeinoja.

Kiistämätöntä on, että mitä pitemmälle etenemme luokattoman yhteiskunnan kehityksessä, sitä vähemmän vaaditaan ankaria hallinnollispoliittisia vaikutustoimenpiteitä, ja tällä vaikutuskeinolla itsellään tulee olemaan ilmeisesti toisenlainen luonne. Mutta niinkauan kuin valtio on olemassa, on väkivallan käyttäminen kiertämätöntä. Sosialistinen valtio nojaa sosialistisen yhteiskunnan kaikkien työntekijöiden tukeen taistelussa sosialistisen järjestyksen rikkojia vastaan, taistelussa sosialismin pohjimmaisen perustan — yhteiskunnallisen omaisuuden horjuttamisyrityksiä vastaan.

Sosialistinen valtio sovelluttaa ja tulee sovelluttamaan pakoituskeinoja kaikkiin, jotka eivät halua tehdä työtä, kaikkiin, jotka rikkovat sosialistista työjärjestystä, yhteiskunnallista järjestystä, yhteiskuntavastaisiin aineksiin, jotka saattavat sovettikansalaisten henkilökohtaisen omaisuuden vaaranalaiseksi ja häiritsevät sosialistisen yhteiskunnan kansalaisen henkilökoskemattomuutta.

Sikäli kuin sovettikansan valtion edessä on tehtäviä, joiden ratkaiseminen vaatii yhteiskunnallisia, administratiivisia ja poliittisia vaikutustoimenpiteitä, sikäli säilyvät myöskin elimet, joiden tehtävänä on näiden toimenpiteiden toteuttaminen.

(Jatkuu)

(Bolshevik N:o 8 v. 1936)

Sosialismi ja perhe

N. Krylenko

Meidän sosialistinen isänmaamme on suuren stalinilaisen Konstitutsion vahvistamisen edessä, Konstitutsion, johon on kirjoitettu sosialismin suuremmoiset saavutukset elämän kaikilla aloilla — politiikan, talouden, kulttuurin ja elinolojen aloilla.

Kesäkuun 28 päivänä v. 1936 julkaistu laki abortiten kieltämisestä, aineellisen avun antamisesta synnyttäjille jne. herätti SSSR:n työtätekevien keskuudessa laajaa käsittelyä elinolokysymyksistä ja niiden yhteydessä olevista sosialistisen oikeuden ja moraalin kysymyksistä. Sillä rinnan sosialismin aikakauden sellaisten periaatteellisten saavutusten kanssa, kuten millään rajoittamaton naisen juriidinen tasa-arvoisuus, lailla turvatut äidin ja vaimon oikeudet, ihmistä alentavan avioeroprosessin likvidoiminen, ei meillä ole vielä läheskään likvidoitu naisen taloudellista riippuvaisuutta kotitaloudesta ja kotiliedestä, jossa Lenin näki naisen yhden todellisen vapauttamisen pääjarruista. Ei ole vielä poistettu traditsionaalisia, — ei meille — vaan kapitalistisille suhteille ja pikkuporvarillisille elintavoille ominaisia katsantokantoja avioliittoon ja perheeseen nähden. Kaikki tämä on synnyttänyt ja vieläkin synnyttää joukon väärinkäytöksiä elintavoissamme.

Aborttien kieltoa, aineellisen avun suurentamista synnyttäjille, valtioavun säätämistä suuriperheisille jne. koskevan lain käsittely, on jälleen kaikessa terävyydessään asettanut joukon uusia kysymyksiä perheestä, puolisoiden velvollisuuksista, sukupuolien suhteista ja periaatteista, joiden pohjalle näiden suhteiden tulee rakentua. On herännyt myöskin joukko puhtaasti juriidisia kysymyksiä, kuten avioliiton muodosta ja sen solmiamisjärjestyksestä ja purkamisesta, rekisteröidystä ja faktillisesta avioliitosta, Sovettiliiton avioliittolain petostarkoitukseen käyttämisen rikosoikeudellisesta rankaisemisesta ja muista. Keskustelun aikana jotkut herättivät sellaisiakin kysymyksiä, kuten avioerojen sallittavasta määrästä, rikosoikeudellisesta rankaisemisesta kolmannesta avioerosta jne.

Yrittämättäkään esittää näille kaikille kysymyksille perinpohjaista ratkaisua, me haluamme ainoastaan merkitä muutamia perusasettelemuksia, jotka lähtevät marxismi-leninismin klassikkojen ohjeista ja elämämme aikakauden oloista.

Me otamme käsiteltäväksi seuraavat kysymykset, voidaksemme löytää niihin vastaukset marxismin-leninismin perustajain lausunnoista:

1) Mikä on perhe, mikä se oli ennen ja mikä sen tulee olla aikakaudella, jota me elämme, s.o. sosialismin kaudella?

2) Minkälaisilla periaatteilla tulee meidän aikakautemme säännöstellä työtätekevien suhde perheeseen, avioliittoon, henkilökohtaisiin elintapoihin, ja sosialistiseen moraaliin?

3) Minkälaisilla periaatteilla tulee sosialistisen oikeuden alalla säännöstellä aviosuhteet meidän aikakautenamme?

*

Mikä oli perheen tarkoitus luokkayhteiskunnassa, alkaen antiikkisesta ja päättyen kapitalistiseen?

Tyhjentävän vastauksen tähän kysymykseen antoi Engels verrattomassa tutkimuksessaan ”Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä”.

Kuten Engels osoittaa, heti monogamisen perheen syntymisen ensiaskeleista lähtien yhteiskunnassa, mikä perustui tuotantovälineiden yksityisomistukseen, oli perheen perustana ei niin tai näin ideologisesti perusteltu individuaalinen sukupuoliyhteys miesten ja naisten kesken (uskonnollinen ja muu), vaan taloudellinen välttämättömyys harjoittaa individuaalista taloutta ja hoitaa lapsia perintöoikeuden subjekteina.

Engels kirjoitti:

> ”Kaikkien historiallisesti toimivien, s.o. hallitsevien luokkien keskuudessa pysyi avioliiton solmiaminen kuten se oli ollut pariavioisuudesta lähtien, kauppa-asiana, jonka vanhemmat järjestivät. Ja sukupuolirakkauden ensimmäinen historiallinen muoto, joka esiintyy intohimona... keskiajan ritarirakkaus, ei suinkaan ollut aviollista rakkautta.” [1])

Tämä perheen ja avioliiton olemus, joka ilmeni jo antiikkisessa yhteiskunnassa, on ollut vallalla läpi vuosisatojen aina meidän aikakautemme saakka.

Avioliiton olemus oikeudellisena ja taloudellisena sopimuksena ilmenee erikoisen räikeänä kapitalistisella aikakaudella. Huolimatta avioliiton solmiamisen ja purkamisen erilaisista muodoista protestanteilla ja katoolisilla, huolimatta aviopuolten erilaisista oikeussuhteista, jotka protestanttinen ja katolinen kirkko ovat ottaneet käytäntöön, nämä erilaisuudet eivät muuta avioliiton olemusta ja sen nurjaa puolta — tosiasiallista monivaimoisuutta miehille ja prostitutsiota naisille.

> ”Tämä sovinnaisavioliitto muuttui kummassakin tapauksessa sangen usein mitä räikeimmäksi prostitutsioniksi, usein molemmin puolin, paljon tavallisimmin vaimoon nähden, joka eroaa tavallisesta ilotytöstä vain sen kautta, että hän ei kuten palkkatyön tekijätär vuokraa ruumistaan kertamaksusta, vaan myy sen kerta kaikkiaan orjuuteen.” [2])

Sen tuloksena ilmenee kapitalistisessa perheessä ”hetärismin rehevä kukoistus miesten taholta, aviouskottomuuden rehevä kukoistus naisten taholta”. [3])

Tämän vuosisatoja muodostuneen porvarillisen perheen porvarillisen perheoikeuden ja porvarillisen moraalin sai perinnöksi proletariaatti, ottaessaan vallan käsiinsä. Luonnollista on, että proletariaatti asetti viipymättä kysymyksen: miten sen tulee rakentaa oma, proletaarinen perhe, oma sosialistinen perhe- ja avio-oikeus ja oma, sosialistinen moraali?

Uuden perheen, uuden oikeuden ja uuden moraalin perusteet syntyvät jo kapitalistisen yhteiskunnan uumenissa. Engels kirjoittaa:

> ”Sen jälkeen kun suurteollisuus on karkoittanut naisen kodista työmarkkinoille ja tehtaaseen ja tekee hänet useinkin perheen elättäjäksi, on miesherruuden viimeisiltäkin jätteiltä proletaariasunnossa mennyt pohja pois.” [4])

---

[1]) Engels, ”Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä”. V. 1935 suom. painos, siv. 75.

[2]) Engels, ”Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä”, Partizdat. 1934, siv. 69.

[3]) Engels, ”Perheen, yksityisom. ja valt, alkup. Partizdat. 1934, siv. 69.

[4]) Engels, ”Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä”. V. 1935 suom. painos, siv. 77.

Marx, Engels ja Lenin korostavat ajatusta suurteollisuuden vallankumouksellistuttavasta merkityksestä ja sen aiheuttamista muutoksista porvarillisiin ja pikkuporvarillisiin perhesuhteisiin.

”Suurteollisuus — kirjoittaa Marx — synnyttää kuitenkin uudet taloudelliset perusteet korkeammalle perhemuodolle ja molempien sukupuolien välisille suhteille sen kautta, että se antaa yhteiskunnallisesti järjestetyissä tuotantoprosesseissa kodin piirin ulkopuolella naisille, nuorille henkilöille ja lapsille ratkaisevan merkityksen.” [1])

”Nykyaikaisen kapitalismin korkeimmat muodot valmistaa — kirjoittaa Lenin — uuden perhemuodon, uudet ehdot naisen asemassa ja nousevien sukupolvien kasvattamisessa.” [2])

Kapitalistisen yhteiskunnan ja tuotannon ehdot, muuttaen naisen rinnan miehen kanssa tasa-arvoiseksi oikeudettomaksi kapitalistisen riiston kohteeksi, on samalla vapauttanut hänet, samoin kuin miehenkin kaikesta omaisuudesta. Taloudellisten laskelmien tilalle avioliittoa yhdyselämässä säännöstelevänä tekijänä, ilmaantui sorrettujen luokkien keskuuteen individuaalinen sukupuolirakkaus.

Kummallakaan puolella ei ollut minkäänlaista omaisuutta, jonka säilyttämistä ja perintönä siirtämistä varten olisi luotava miesten yksiavioisuuden juridinen olettamus.

”Nainen on tosiasiallisesti jälleen saanut itselleen oikeuden avioeroon ja ellei voida sietää toinen toisiaan, erotaan mieluimmin” sanoo Engels luonnehtiessaan näitä proletaaristen elämän tapojen uusia olosuhteita”. [3])

Tämä uuden perheen ja uusien perhesuhteiden valmistelu ei tapahtunut kerralla ja eikä suinkaan kivutta.

Kokonaiset vuosikymmenet piti mies- ja naisproletaarien sietää kauheita kärsimyksiä kapitalismin uumenissa, entisten moraalisten yhteyksien luhistumisen olosuhteissa. Räikeän kuvan näistä kärsimyksistä ja tästä luhistumisesta esitti Marx ”Pääoman” I osassa ja Engels verrattomassa tutkimuksessaan ”Työväenluokan asema Englannissa”.

*

Minkälaiset periaatteet asetti proletariaatti uuden oikeuden ja uuden etiikan perustaksi.

Sukupuolirakkaus naiseen todella tulee ja voi tullakin säännöksi vain sorrettujen luokkien, nykyisin siis proletariaatin keskuudessa, riippumatta siitä olkoompa tämä suhde virallisesti vahvistettu tai ei”, — kirjoitti Engels.[4])

Ja edelleen:

”Tässä alkaa vaikuttaa uusi tekijä, joka yksiavioisuuden muodostumisaikoina oli korkeintaan siemenenä olemassa: yksilöllinen sukupuolirakkaus.” [5])

Kuitenkin kapitalistiset suhteet häiritsivät tämän luonnollisen vietin muodostumista ainoaksi reguleeraavaksi vaikuttimeksi. Ainoastaan kapita-

[1]) Katso Marx, pääoma v. 1933 suom. painos, siv. 398.
[2]) Lenin, kootut teokset XVIII, siv. 25.
[3]) Engels. ”Perheen, yksityisomaisuusden ja valtion alkuperä”, v. 1935 suom. painos, siv. 78.
[4]) Engels, ”Perheen, yksityisom. ja valt. alkup.” siv. 77.
[5]) Engels, ”Perheen, yksityisom. ja valt. alkup”. siv. 82,

listiset suhteet hävittämällä voidaan saada voimaan "uusi siveyden mittapuu" jolloin ei kysytä sukupuoliyhteydestä "oliko se aviollista vaiko avioliiton ulkopuolista", vaan myöskin "aiheuttiko sen rakkaus ja vastarakkaus vai eikö?" [1]. Mutta jotta tämä mittapuu muodostuisi ainoaksi vaikuttimeksi avioliittoja solmittaessa, proletariaatin kukistettuaan kapitalistisen järjestelmän tulee suorittaa vielä seuraavia jättiläistöitä: a) murskata kaikki vanhat juriidiset ja moraalis-elintavalliset kahleet, jotka luonnehtivat entistä perhettä; b) luoda uusien elinolojen aineelliset ehdot jotka kokonaan vapauttavat ihmiset entisten taloudellisten olosuhteiden ikeestä, välttämättömyydestä, kysymyksen ollessa henkilöllisistä suhteista, ottaa huomioon taloudellisia laskelmia (pelko avioliiton "seurauksista" aineellisen turvattomuuden johdosta, puolisoiden taloudellisen eriarvoisuuden ja toisistaan riippuvaisuuden johdosta) ja c) rakentaa tälle perustalle uudet, sosialistiset suhteet työtätekevien kesken.

Tällainen oli proletariaatin ja sen etujoukon — kommunistisen puolueen — historiallinen tehtävä perheen ja avioliiton aloilla, kapitalismista kommunismiin siirtymiskaudella.

Mitä me olemme tehneet tässä suhteessa?

Lenin kirjoitti:

"Ei yksikään demokraattinen puolue maailmassa yhdessäkään kaikkein etummaisimmista porvarillisista tasavalloista ole kymmenissä vuosissa tehnyt tässä suhteessa sadannesosaakaan siitä, mitä me olemme tehneet valtamme ensimmäisinä vuosina. Me emme ole jättäneet sanan varsinaisessa mielessä kiveä kiven päälle niistä halpamaisista laeista naisen eriarvoisuudesta, eroamista vaikeuttavista, inhoittavista muodollisuuksista, jotka sitä ympäröivät, avioliiton ulkopuolella syntyneiden lasten tunnustamattomuudesta, niiden isien etsimisestä jne., — laeista, joiden jätteet ovat lukuisat kaikissa sivistysmaissa, häpeäksi porvaristolle ja kapitalismille. Meillä on tuhatkertaisesti oikeus ylpeillä sillä, mitä me olemme tehneet tällä alalla".[2])

"Sovettivalta on ensimmäinen ja ainoa maailmassa joka hävitti täydellisesti kaikki vanhat, porvarilliset, halpamaiset lait, jotka asettavat naisen eriarvoiseen asemaan mieheen nähden, antavat etuoikeuden miehille, esimerkiksi avioikeuden alalla tai suhteessa lapsiin. Sovettivalta, ensimmäinen ja ainoa maailmassa, joka työtätekevien valtana, peruutti kaikki omaisuuteen liittyneet etuoikeudet, jotka perheoikeuden mukaan ovat säilyneet miehelle kaikissa, vieläpä kaikkein demokraattisimmissakin porvarillisissa tasavalloissa." [3])

Tällä on tehty kuitenkin vain puolet työstä. Paljon suurempia vaikeuksia tuotti toinen tehtävä — uusien taloudellisten olosuhteiden luominen uuden perheen kehittämistä varten.

"Mutta kuta puhtaammaksi puhdistimme maaperän vanhojen, porvarillisten lakien ja laitosten rojuista, — kirjoitti Lenin, — sitä selvemmäksi meille kävi se, että se on ainoastaan maan puhdistamista rakennusta varten, mutta ei vielä itse rakennus...

Nainen jää edelleenkin kotiorjaksi, kaikista vapauttavista laeista huolimatta, sillä häntä painaa, kuristaa, tylsistää, ahdistaa pieni kotitalous, kahliten hänet keittiöön ja lastenhuoneeseen, rosvoten hänen työtään kauhistuttavan tuottamattomalla, vähäpätöisellä, hermoja kuluttavalla, tylsistyttävällä, näännyttävällä työllä. Naisen todellinen vapauttaminen, todellinen kommunismi alkaa siellä ja silloin,

¹) Engels, "Perheen yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä" v. 1905 suom. painos, siv. 83.
²) Lenin, Koot. teoks. XXIV, siv. 343.
³) Lenin, XXV, siv. 40.

missä ja milloin alkaa joukkotaistelu (jota johtaa valtiovallan omaava proletariaatti) pientä kotitaloutta vastaan, tai oikeammin, sen joukkomittainen uudesti rakentaminen suureksi, sosialistiseksi taloudeksi."[1])

Lenin asettaa kysymyksen erittäin syvällisesti ja radikaalisesti:

"Naisen asema, hänen toimiessa kotitaloudessa, jää vielä ahdistetuksi. Naisen täydellistä vapauttamista varten ja hänen todellista tasa-arvoisuuttaan varten miehen kanssa, tarvitaan yhteiskunnallinen talous ja naisen osallistumista yleiseen tuotannolliseen työhön. Silloin tulee nainen ottamaan samanlaisen aseman kuin mieskin... puhe on siitä, että nainen olisi taloudellisen asemansa sortama eroitukseksi miehestä"[2])

Minkälaisia teitä on naisen vapauttamiseen? Yksityisomistuksen kumoaminen tuotantovälineisiin nähden on ainoastaan ensimmäinen askel, sillä vain

"avataan tie naisen täydelliselle ja todelliselle vapauttamiselle, hänen vapauttamiselleen "kotiorjuudesta", pienestä yksityisestä kotitaloudesta suureen yhteistettyyn siirtymisen tietä"[3]).

Proletaarinen valtio tarttui tähänkin työhön. Lenin kirjoitti:

"Me muodostamme mallilaitoksia, ruokaloita ja lastenseimiä, jotka vapauttavat naisen kotitaloudesta. Ja tässä lankeaa juuri etupäässä naisten osalle kaikkien näiden laitosten järjestäminen"[4]).

Lenin asetti selvästi kolmannenkin tehtävän — uusien sosialististen suhteiden kasvattamisen ihmisten kesken, uuden, sosialistisen etiikan kasvattamisen.

Tällä tiellä ei ole vain taloudellisia esteitä, vakavampia esteitä ovat menneisyyden kuivettuneet katsomukset ja tottumukset. Lenin kirjoitti:

"Tämä siirtyminen on vaikea, sillä kysymys tässä on kaikkein piintyneimmän, totutuimman, kuivettuneimman, luutuneimman "järjestyksen" uudistamisesta (oikeammin sanoen ruokottomuuden ja villeyden, eikä "järjestyksen"). Mutta tämä siirtyminen on alettu, asia on pantu liikkeelle, me olemme astuneet uudelle tielle"[5]).

Uusien suhteiden ja uusien tottumusten kasvattaminen naisen juriidisen vapauttamisen tuloksena hänen taloudellisen vapauttamisensa pohjalla — vain nämä tekijät kokonaisuutena luovat todelliset kukoistuksen olosuhteet niille uusille, sosialistisille suhteille, jotka syntyivät sorretuissa luokissa jo kapitalismin kaudella.

*

Mitä olemme tehneet toisen ja kolmannen tehtävän ratkaisemista varten?

Toveri Stalinin ehdotuksesta liitettiin lakiin aborttien kieltämisestä, aineellisen avun suurentamisesta synnyttäville, valtioavun säätämisestä suuriperheisille jne., suuria toimenpiteitä lastenseimien ja -tarhojen verkoston laajentamista varten. Laki lasten pakollisesta seitsenvuotisesta opiskelusta, SSSR:n jokaisen kansalaisen oikeus maksuttomaan sivistykseen alkeis-, keski- ja korkeakouluissa, kirjoitettuna stalinilaisen Konsti-

---

[1]) Lenin, XXIV, siv. 343.
[2]) Lenin, XXIV, siv. 469—470.
[3]) Lenin, XXVI, siv. 194.
[4]) Lenin, XXIV, siv. 470.
[5]) Lenin, XXIV, siv. 194.

tutsion projektiin, havainnollisesti todistavat, että meidän maamme kulkee horjumatta ja johdonmukaisesti naisen todellisen taloudellisen vapauttamisen ja uuden, sosialistisen etiikan ja moraalin kasvattamisen tietä.

Talonpoikaisnaisen vapauttamisessa on poikkeuksellista osaa esittänyt maaseudun kollektivisoiminen, joka on realisesti asettanut naisen taloudellisesti miehestä riippumattomaan asemaan, antaen taloudellisesti riippumattomalle naiselle mahdollisuuden esittää näytteitä todellisesta työsankaruudesta.

Kolhoosijärjestelmän merkitystä naisen vapauttamiseksi erinomaisesti selitti toveri Stalin puheessaan valko-juurikaspeltojen kolhoosilaisnaisudarnikkojen vastaanotossa marraskuun 10 päivänä vuonna 1935:

"...Se, mitä me olemme tänään täällä nähneet on kappale uutta elämää... Me olemme kuunnelleet naisten puheita, ei tavallisten, vaan, minä sanoisin, naisten — työnsankareiden, sillä vain työn sankarit ovat voineet saavuttaa sellaista menestystä, jollaista he ovat saavuttaneet. Meillä ei ollut ennen tällaisia naisia... He ovat aivan uusia ihmisiä. Ainoastaan vapaa työ, vain vapaa kolhoosin työ voi synnyttää tällaisia työnsankareita maaseudulla".

Ja toveri Stalin osoittaa, miten heijastuu tämä kollektivisoimisen synnyttämä vallankumous naisen elämässä:

"Vain kolhoosielämä voi tehdä työn kunnia-asiaksi, vain se voi synnyttää todellisia sankarinaisia maaseudulla. Vain kolhoosielämä voi hävittää eri-arvoisuuden ja saattaa naisen jaloilleen. Sen te itse hyvin tiedätte. Kolhoosi on ottanut käytäntöön työpäivän. Mitä on työpäivä? Työpäivän edessä ovat kaikki tasa-arvoisia — niin miehet kuin naisetkin. Kuka on useamman työpäivän työskennellyt, se on enemmän ansainnutkin. Tässä ei enää isä, ei mies voi moittia naista siitä, että häntä ruokkii. Nyt on nainen, jos hän ahkeroi ja hänellä on työpäivä, itse itselleen emäntä... Työpäivällä on kolhoosi vapauttanut naisen ja tehnyt hänestä itsenäisen. Hän ei enää työskentele isälleen tyttönä ollessaan ja miehelleen naimisissa ollessaan, vaan ennen kaikkea työskentelee itselleen. Juuri tätä merkitseekin talonpoikaisnaisen vapauttaminen, juuri sitä merkitseekin kolhoosijärjestelmä, joka tekee työtätekevän naisen tasa-arvoiseksi jokaisen työtätekevän miehen kanssa. Ainoastaan tällä pohjalla, näissä olosuhteissa on voinut ilmaantua tällaisia suuremmoisia naisia".

Kolhoosielämän stalinilaiset säännöt edellyttävät 14 pykälässä kaksikuukautisen dekreettiloman raskaanaoleville ja lasta ruokkiville naiskolhoosnikoille, turvaamalla oikeuden summaan joka vastaa puolta tekemistään työpäivistä. Tällä juurrutetaan kolhoosimaaseudulle naisten työn ja naisten, äitien etujen suojelemisen periaatteita, jotka ovat säädetyt työläisnaisia varten työlaeissa.

Naisen juriidinen tasa-arvoisuus, joka julistettiin heti Suuren Lokakuun sosialistisen vallankumouksen jälkeen saa säännöllisesti täydennystä realisilla toimenpiteillä, jotka turvaavat sovettinaiselle kaupungissa ja kylässä mahdollisuuden olla tasa-arvoinen miehen kanssa poliittisen ja taloudellisen toiminnan kaikilla aloilla.

Ja uuden sosialistisen etiikan, uusien sosialististen suhteiden kasvattamisella molempien sukupuolten kesken puolue ja hallitus säännöllisesti kohottavat naista SSSR:n kansalaisena, vaimona ja äitinä korkeuksiin, jollaisessa he eivät milloinkaan olleet kapitalistisessa yhteiskunnassa.

Mutta tämä ei vielä merkitse, että nyt jo ovat kaikki nämä kysymykset täydellisesti ratkaistu.

Naisen taloudellinen riippuvaisuus individuaalisesta kotitaloudesta ja itse tämä pieni kotitalous eivät ole meillä vielä läheskään likvidoitu. SSSR:n taloudellisen mahtavuuden valtavasta kasvusta huolimatta meillä ei vielä ole sitä varten riittävässä määrässä vastaavia edellytyksiä. Sosialismin aikakaudella säilyttää individuaalinen perhe merkityksensä ei ainoastaan rakkausyhteyden ja sosialististen elintapojen muotona, vaan taloudellisena välttämättömyytenäkin, yhtenä lasten kasvattamisen tärkeimmistä ehdoista.

Perheen säilyttämisen ja lujittamisen tehtävä on täydessä voimassa edessämme luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan aikakautena; tämä periaate meidän tulee asettaa pohjaksi vastaaville sosialistisille oikeusnormeille.

Mutta meidän aikakautenamme säilyttää perhe merkityksensä muistakin syistä. Taloudellinen välttämättömyys perheeseen sosialis-taloudellisena jatsheikkana on kuitenkin ylimenevä välttämättömyys niin kauan, kunnes häviää pieni kotitalous ja valtio kykenee täydellisesti ylläpitämään ja kasvattamaan lapset. Ihmiskunnan uudistamisen tehtävä — lasten synnyttämisen ja kasvattamisen tehtävä on ja pysyy kaikkien yhteiskuntien tehtävänä, myöskin sosialistisen ja kommunistisen yhteiskunnan tehtävänä. Tämän yhteydessä säilyy perhekin.

Miten tulee ratkaistavaksi tämä tehtävä silloin, kuin häviävät ne taloudellista luonnetta olevat syyt, joista me puhumme ylempänä ja jotka vaativat perheen säilyttämistä? Minkälainen tulee olemaan perhe?

Tämä kysymys ratkaistaan niillä eetillisillä normeilla, jotka me pidämme pakollisina sosialistista yhteiskuntaa varten ja jotka vuorostaan määritellään tuotannollisilla suhteilla sosialistisessa yhteiskunnassa.

Sosialistisessa yhteiskunnassa työskentelee mies ja nainen samalla tavalla yhteiskunnallistutetuilla tuotantovälineillä sosialistisen talouden yhtenäisessä systeemissä. Tästä aiheutuu näiden välisten yhteiskunnallisten suhteiden rakentamisen eetilliset perusvaatimukset — kaikenlaisen epäarvoisuuden — oikeudellisen tai moraalisen, sen tai toisen ihmisarvon kaikenlaisen alentamisen poistaminen. Niiden kesken tulee vallita yleisinhimilliset suhteet, jotka poistavat itsestään epäarvoisuuden, alentuvaisuuden ja riiston.

Henkilökohtaisten suhteiden alalla tulee hävittää keskinäinen valheellisuus ja petos, jotka ovat ihmisarvoa loukkaavia. Tällaiset ovat sosialistisen moraalin perusvaatimukset, jotka aiheutuvat sosialistisen yhteiskunnan perus-tuotantosuhteista.

Sitä mukaa, kun katkeavat entiset taloudelliset siteet, jotka väkivaltaisesti sitovat kapitalistisen yhteiskunnan miestä ja naista perhelieteen, muuttavat heidän suhteensa "subjektiivisesta" mieltymyksestä "objektiiviseksi" velvollisuudeksi saa luonnollinen vetovoima toinen toiseensa, joka on individuaalisen rakkauden pohja ja joka kehittyy vakavaksi tekijäksi eikä ohimeneväksi hetkelliseksi lähentymiseksi, täydet kehitysmahdollisuudet.

Juuri näin ratkaisevat nämä kysymykset Marx ja Engels.

"Meidän sukupuolirakkautemme eroaa oleellisesti yksinkertaisesta sukupuolikaipuusta, muinaiskansojen Eroksesta" — kirjoittaa Engels. "Ensiksikin se edellyttää rakastetussa olennossa vastarakkautta; nainen on tässä suhteessa miehen veroinen, kun taas antiikin Eroksen aikana ei häneltä suinkaan aina sitä kysytty. Toiseksi on sukupuolirakkaudella vissi voimakkuuden ja kestävyyden aste, joka

[1]) Engels, "Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä". V. 1935 suom. painos siv. 83.

saa omistamisen puutteen ja eron molemmin puolin ilmenemään suurena ellei suurimpana onnettomuutena"[1]).

"Kun nyt vielä häviävät" — jatkaa Engels — "taloudelliset näkökohdat, joiden takia naiset alistuvat tähän miesten tavanmukaiseen uskottomuuteen — huolehtiminen omasta olemassaolostaan ja vielä enemmän lasten tulevaisuudesta — niin vaikuttaa naisten siten saavutettu tasa-arvoisuus kaiken tähänastisen kokemuksen mukaan äärettömän paljon voimakkaammin siihen, että miehet tulevat todella yksiavioisiksi kuin siihen, että naiset tulevat polyandrisiksi (monimiehisiksi)"[2]).

* * *

Vapaa, tasa-arvoinen ja taloudellisesti riippumaton nainen, "kaiken tähänastisen kokemuksen mukaan", tuskin tulee osoittamaan erikoista pyrkimystä avustaa miehiä kehittämään "kevyitä" suhteita — tällainen on Engelsin ensimmäinen vakuutus.

Mutta miehilläkin tulee kuolemaan ja häviämään motiivit tämänlaatuisia "kevyitä" suhteita kohtaan, sillä katsantokanta, naisesta sukupuolisuhteiden objektina, kuolee. Tällainen katsantokanta ei sovi yhteen perusvaatimuksen kanssa — kunnioittaa naisen henkilökohtaista arvoa, — eikä missään määrin voi tulla hyväksytyksi eetilliseksi normiksi tulevaisuudessa.

Vielä terävämmin protesteeraavat Marx ja Engels "Oikeuden historiallisen koulun filosofisessa manifestissa", Hugon polemiikissa, sitä vakuutusta vastaan, että muka ihmisluonnolle yleensä ja erikoisesti miehille on ominaista pyrkimys säännöstelemättömään sukupuolielämään.

Avioliiton "siveellinen kauneus" ja "henkinen olemus" asetetaan Hugon primitiivistä käsitystä vastaan naisesta "yhden valtavimman luonnonvaatimuksen" tyydyttämisen objektina.

Juuri avioliiton siveellinen kauneus ja henkinen olemus tulee muuttamaan, Marxin ja Engelsin sanojen mukaan tämän "luonnonvaatimuksen" henkisen yhteyden hetkellä.

Leninin katsomukset ja lausunnot "kevyistä" suhteista sukupuolten kesken ovat esitetty Klara Zetkinin muistelmissa.

Lenin arvosteli tavattoman terävästi henkilöitä, joille sukupuolisuhteisiin ryhtyminen on yhtä helppoa kuin "juoda lasi vettä". Tämänlaatuista "keveää" suhdetta Lenin ei suinkaan pitänyt uuden yhteiskunnan muotona, vaan vanhan tyypillisenä jätteenä.

Klara Zetkin kirjoittaa, että Lenin nimitti nuorison ja toisinaan vanhempienkin säännötöntä sukupuolielämää ei miksikään muuksi kuin porvarillisen porttolan muunnokseksi, ja oli sitä mieltä, että ei sillä ole mitään yhteistä vapaan rakkauden kanssa, jollaisena sen käsittävät kommunistit. Kuuluisaa teoriaa siitä, että kommunistisessa yhteiskunnassa tyydytetään sukupyrkimykset yhtä yksinkertaisesti ja vähämerkityksellisesti kuin "juoda lasi vettä", nimitti hän ei ainoastaan täysin epämarxilaiseksi, vaan myöskin yhteiskuntavastaiseksi, sillä sukupuolielämässä, sanoi Lenin, ilmenee ei ainoastaan se, minkä luonto on antanut, vaan myöskin se, minkä kulttuuri on tuonut, olkoonpa se korkeampi tai alhaisempi.

Leninin mielestä kommunismin tulee tuoda ei asketismia, vaan elämänilon ja reippauden, joka aiheuttaa myöskin täydellisen rakkauselämän. Sukupuolielämän runsaus ei lisää elämäniloa ja reippautta, vaan vähentää niitä.

---

[1]) Engels. Perheen, yksintyisomaisuuden ja valtion alkuperä. V. 1935 suom. painos siv. 83.

[2]) Engels Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä, V. 1935 suom. painos siv. 89.

Edelleen Lenin tuo esiin useita poliittisia käsityksiä, jotka vaativat sukupuolielämälle määrättyä systeemiä ja jotka hylkäävät säännön: tunteen vapaus on yhtä kuin irstaus.

Eräästä suuri-lahjaisesta nuorukaisesta, joka heittäytyi yhdestä rakkaushistoriasta toiseen, Lenin sanoi, että hän pelkää, ettei hänestä mitään kelvollista tule, sillä hän ei kelpaa poliittista, enempää kuin vallankumouksellistakaan taistelua varten. Vallankumous vaatii joukoilta ja yksilöiltä keskittyneisyyttä, voimien jännitystä, — toistaa Klara Zetkin Leninin sanat. Siksipä vallankumous ei siedä senkaltaista hurjistelun tapaista suhdetta, joka on ominaista de'Annuzion dekandistisille sankareille: ja sankarittarille.

Hillittömyys sukupuolielämässä on porvarillista: se on rappeutumisen merkki. Itsehallinta, itsekuri ei ole orjuutta; ne ovat välttämättömät rakkaudessakin.

Leninin ohjeet saavat poikkeuksellisen merkityksen juuri tämän sosialististen suhteiden rakentamisen kolmannen ehdon luomista varten, josta puhuimme ylempänä, — meidän katsomustemme vastaisten vanhojen sukupuoli- ja perheen suhteiden perinpohjaista poisjuurimista varten.

Tästä johtuu ehdoton sääntö: perheen lujittamisen välttämättömyys sosialismin aikakaudella ihmisten uusintamisen normaalisena muotona ja uuden ihmisen kasvattamisen välineenä. Muuten perheen lujittaminen, jota suoritetaan sosialistisen oikeuden avulla ja sosialistisen moraalin voimalla, on osoittautunut elämässä oikeaksi. Elämä on osoittanut, että jos perhe meillä vielä säilyttää taloudellisen merkityksensä, niin yhä enemmän ja enemmän kasvavan rikkauden ja maan hyvinvoinnin pohjalla, yhä enemmän ja enemmän hävittämällä taloudellisia motiiveja henkilökohtaisten suhteiden syntymiseltä, yhteiskunnallinen kehitys kulkee ei suinkaan "vapaiden", se on säännöttömien sukupuolisuhteiden linjaa jättämällä kaiken huolen lasten kasvattamisesta valtiolle, vaan perheen kaiken merkityksen säilyttämisen linjaa ei ainoastaan taloudellisena vaan myöskin yhteiskunnallisena jatsheikkana, jonka mies ja nainen vapaaehtoisesti muodostavat ei ainoastaan yhteistä elämää varten, vaan myös lasten kasvattamista varten valtion avustuksella.

Kiihoke äiteyteen on ollut ja jää mahtavimmaksi tekijäksi, joka määrittelee äidin käytöksen. Rakkaus lapsiin on ollut ja jää mahtavimmaksi voimaksi, joka saattaa isän liittämään voimansa äidin voimaan lasten kasvattamista varten sosialistisen yhteiskunnan työntekijäin arvokkaan vaihdon kasvattamiseksi. Kommunistisen yhteiskunnan kehityksessä tulee näiden kiihokkeiden ilmetä vieläkin intensiivisimmin. Juuri vanhat elintavat, eikä suinkaan uudet, vaikuttavat hajottavasti meidän perheeseemme. Siksi meidän sovettilakiemme tulee välittömästi edistää taistelua niitä vastaan, pois juuria mitä perinpohjaisimmalla tavalla kaikki vääristelyt perhesuhteiden alalla. Ja tällaisia vääristelyjä on vielä hyvin paljon.

Esitämme muutamia esimerkkejä, jotka luonnehtivat vanhojen elintapojen vaikutusta sovetti-perhesuhteisiin ja osoittavat sovettilakien vallankumouksellisen osuuden ja jotka puolustavat perhettä ja opettavat järkeä vanhojen elintapojen ja vanhojen traditsioiden kannattajille.

Katsokaamme Gentshke-puolisoiden kannetta kotityöläisen Lebedevan häätämisestä heidän asunnostaan. Lebedeva asui Gentshkien luona kotityöläisenä vuodesta 1927 vuoteen 1929. Vuonna 1929 Lebedeva muuttui tosiasiallisesti "kotityöläisestä" "kotiemännäksi", toisin sanoen hänelle lakattiin maksamasta palkkaa ja kansalainen Gentshke sitäpaitsi ryhtyi hänen kanssaan sukupuolisuhteisiin. Vuonna 1935 Gentshke-puolisot purkivat "työsopimuksen" Lebedevan kanssa ja kehoittivat häntä menemään kaikille neljälle ilmansuunnalle. Lebedeva vastasi tähän vastakanteella, jossa ilmoitti, ettei hän ole kotityöläinen, vaan tosiasiallisesti vaimo ja että passiin, jonka Gentshke hänelle hankki, on merkitty ei kotityöläinen, vaan

huollettava, jonka vuoksi hän omaa oikeuden asuntopinta-alaan. Lebedeva, lukutaidoton nuori nainen todisti oikeudessa, että Gentshke on hänet raiskannut ja elänyt hänen kanssaan vuodesta 1929 vuoteen 1935.

Ylioikeus, johon asia lopuksi joutui, tunnusti Lebedevan Gentshken huollettavaksi ja hylkäsi Gentshken vaatimuksen häätämisestä. Kuitenkaan ei oikeus tunnustanut häntä Gentshken tosiasialliseksi vaimoksi, sillä sovettilaki tunnustaa tosiasialliseksi avioliitoksi vain avoimen yhdyselämän, joka eroaa registeröidystä avioliitosta vain registeröinnin puutteen faktalla. Hänen tunnustamisensa tosiasialliseksi vaimoksi olisi merkinnyt kaksoisavioliiton tunnustamista, jota meidän lakimme eivät tunnusta. Gentshken toiminta kasvaa ulos kansalaisoikeuksien piiristä asiallisesti rikoslain rankaisemaksi petokseksi ja riistoksi.

Muistamme lehdissä paljon hälyä aiheuttaneen insinööri Georg Dmitrijevitsh Tsurypin asian: kvalifikoitunut insinööri Tsurypa, mentyään joku aika sitten kolmannen kerran naimisiin, antoi toiselle vaimolleen haasteen tälle jääneiden esineiden luovuttamisesta. Kuusi sivua käsittävään luetteloon oli merkitty: "neljä karjalankoivuista tuolia", "yöpöytä", "päänpesumalja", "kolme pientä päänalustaa", "neljä vanhaa pyyheliinaa" jne., jne. Vielä enemmän: kansalainen Tsurypa vaati häädettäväksi asunnosta oman tyttärensä — nuorisoliittolais-ylioppilaan, jonka, syntyneenä hänen ensimmäisestä vaimostaan ja toisen vaimon kanssa asuvana piti vapauttaa huone hänen kolmatta vaimoaan varten.

Kertoen tästä häpeällisestä asiasta sanomalehdessä toveri Koltsov kirjoittaa: "...ympärillä ihmisiä, kansalaisia, tovereita, ja he kaikki näkevät tämän, ja he tuntevat olonsa epämukavaksi, heistä on vastenmielistä, inhoittavaa".

Juuri se on vanhaa elintapaa, jota vastaan tulee käydä ankaraa taistelua, juuri tämä on mätää, vanhaa maailmaa, joka vielä myrkyttää meidän sovettiatmosferiämme!

Vielä yksi esimerkki — entisen kotityöläisen Rakitnikovan kanne lääkäri Levensonia vastaan, jossa Rakitnikova vaati kolmatta osaa Levenssonin rakentamasta talosta. Rakitnikova tuli Levenssonille kotiyöläiseksi huhtikuussa v. 1929 ja oli vuoteen 1932 tosiasiallisesti hänen vaimonsa ja sai tältä kaksi lasta. Lukutaidoton Rakitnikova saapui maaseudulta ja Levenson vietteli hänet, luvaten jättää hänelle perinnön. Lopputuloksena osoittautui Rakitnikova olevan pienen lapsensa kanssa häätöuhan edessä.

Oikeus tässäkin asettui Rakitnikovan puolelle ja tuomitsi hänelle osan talosta.

Löytyy asioita, jotka luonnehtivat pahansuopien naisten yrityksiä käyttää hyväkseen sitä suojelusta, jonka sovettilait naiselle antavat.

Sellainen on kansalainen Sokolovan kanne oikeudesta periä osan omaisuudesta, joka jäi professori Sryljnikovin kuoleman jälkeen.

Asiaa koskevalla ainehistolla tuli todistettua, että professori Sryljnikov ollessaan naimisissa kansalainen Sokalskin kanssa, ei purkanut hänen kanssaan avioliittoa enempää juriidisesti kuin faktillisestikaan: yöpyi ja aterioi Sokalskin luona, oli hänen kanssaan kurortissa kuten ainakin vaimonsa kanssa. Samanaikaisesti professori Skryljnikov eli sukupuolielämää kansalaisen Sokolovan kanssa, joka oman tunnustuksensa mukaan tiesi Skryljnikovin ja Sokalskin avioliitosta. Siitä huolimatta Sokolova jätti Skryljnikovin kuoleman jälkeen kanteen saada osan Skryljnikovin omaisuudesta kuten perillinen ja todellinen vaimo.

Oikeus hylkäsi hänen kanteensa, sillä sovettilaki ei salli kahta avioliittoa samanaikaisesti, ja Sokolovalla olisi ollut aikoinaan tilaisuus vaatia Skryljnikovia purkamaan avioliiton Sokalskin kanssa.

Lisäksi piti oikeus omasta aloitteestaan välttämättömänä turvata oikeudet Skryljnikovin tyttärelle, joka oli syntynyt hänen ensimmäisestä

vaimostaan, sillä tytär ei ilmoittanut minkäänlaisia vaatimuksia omaisuuteen nähden.

Sovettioikeus kävi tässä taistelua normaalisen sovettiperheen puolesta ja normaalisten suhteiden puolesta tosiasiallista kaksivaimoisuutta vastaan, jota Skryljnikov-vainaja oli toteuttanut.

Tämänkaltaista "perhettä" ei sovettiyhteiskunnassa tarvita. Tällaista avioliittoa, vaikka se olisi registeröitykin, ei laki voi puolustaa eikä suojella.

Tuomme vielä esille erään tosiasian, nimittäin näyteasiana käsitellyn kansalaisen, Lomonovin instituutin ylioppilaan, sittemmin insinööri Kashtanovin syytteen. V. 1929 hän alkoi yhdyselämän, joka sittemmin formeerattiin avioliitoksi, kansalaisen Vasiljevan kanssa; kun heille syntyi tytär Getha, kieltäytyi Kashtanov aluksi tunnustamasta Gethaa tyttärekseen, sittemmin tunnusti, mutta ei täyttänyt velvollisuuttaan alimentin maksamisessa. Joulukuun lopulla v. 1929 Kashtanov, purkamatta avioliittoa Vasiljevan kanssa, meni naimisiin Kudrjashovan kanssa, joka synnytti hänelle pojan. Getha asui kaiken aikaa mummonsa luona. Sitten Kashtanov suostui ottamaan Gethan väliaikaisesti luokseen, "skandaalia" välttääkseen, kuten hän sanoi. Mutta sitten hän matkusti Kaukaiseen Itään ja lakkautti kaikenlaisen avun Gethalta. Näin suhtautui tyttäreensä tämä "isä".

Mutta "äitikään" ei ollut parempi. Kun tyttönen tuotiin v. 1934 Kalugaan äitinsä luo, päätti tämä vapautua Gethasta, vaikka aineellinen asema hänellä ei ollut huono ja asunto-olot olivat siedettävät. Vasiljeva määräsi kotityöläisensä Ustinovan viemään Gethan Moskovaan ja jättämään Kashtanoville. Ilmoittaen, ettei muista tytärtään, eikä tunne Ustinovaa, kieltäytyi viimemainittu ottamasta Getheä vastaan ja palautti hänet takaisin. Tällöin Vasiljeva lähetti Ustinovan uudelleen Moskovaan, velvoittaen tämän heittämään Gethan suorastaan kadulle. Vasiljeva jätti tyttösen käsineen sisään Kashtanovin osoitteen. Ustinova täytti Vasiljevan antaman tehtävän. Kohtalon huomaan heitetyn viisivuotiaan Gethan otti suojaan pihamies ja toimitti hänet miliisiosastoon; tyttöseltä löydettiin Kashtanovin osoite. Mutta tämä nytkin kieltäytyi ottamasta lasta luokseen, peläten, kuten hän ilmoitti "skandaalien toistumista" ja niin tyttönen lähetettiin lastenkotiin.

Oikeus tuomitsi Kashtanovin, Vasiljevan ja Ustinovan vankeusrangaistukseen.

Oikeus tuomitsi ammuttavaksi Viktor Jakovlevitsh Kaunovin, joka meni niin pitkälle halussaan vapautua lapsista, että päätti surmata heidät.

Lujasti iskee sovettivalta näihin surullisiin ja inhoittaviin asioihin, jotka todistavat vanhojen elintapojen rappeuttavaa vaikutusta meidän sovettiperheeseemme.

Osoittaaksemme miten syvällä vielä piilevät vanhan, porvarillisen maailman traditsiot työläistenkin keskuudessa, esitämme Moskovan työkalutehtaan sepän Aleksander Maloletkinin asian.

Hänen tietoisuuteensa ovat menneisyyden jätteet syvästi juurtuneet. Naista hän piti esineenä. Hänen sukupuoliyhteytensä karakterisoidaan kyynillisyydellä, joka ylittää kaikki rajat. Maloletkin tapasi erään tehtaansa työläisnaisen. Hän tuhlaili rakkausvaloja, taivuttaen tätä yhdyselämään, lupasi mennä naimisiin, mutta päivän kuluttua ilmoitti: "Naimisiin en aio mennä, vastaiset tapaamiset tarpeettomia". Näin valheellisesti ja kunnottomasti hän menetteli erään toisenkin saman tehtaan työläisnaisen ja myöhemmin muutaman toisen tehtaan työläisnaisen kanssa. Kaikkien näiden vilpittömästi häneen luottaneiden naisten kanssa hän petoksen avulla pääsi sukupuoliyhteyteen ja sitten pilkaten hylkäsi heidät. Suruissaan ja loukattuina kääntyivät nämä naiset suojaa saadakseen oikeuselinten puoleen. Kuten tavallista, saavat naiset tällaisissa tapauksissa sovettioikeudelta täy-

dellistä suojelusta. Mutta tässä tapauksessa he valitettavasti joutuivat tekemisiin tuomarien kanssa, jotka eivät ansaitse sovettituomarin nimitystä, jotka olivat saman vanhan vaikutuksen alaisia kuin Maloletkinkin.

Maloletkin todisti, ettei hän voinut mennä naimisiin ensiksikin siksi, että hän oli tekemisissä naisten kanssa, joiden käytös on keveä, toiseksi siksi, ettei hänellä ole erikoista asuntoa ja kolmanneksi siksi, että hän on jo kauan sitten ollut naimisissa ja hänen vaimonsa on maaseudulla.

Näille verukkeille, jotka ovat kapitalistiselle menneisyydelle ominaisten, sosialismille vieraiden katsantokantojen läpitunkemat, ei oikeus antanut vastaavaa vastaiskua. Päätöksessään oikeus kirjoitti:

> "O. tiesi vallan hyvin, ettei Maloletkinilla ole erityistä asuntoa ja ettei hänen kanssaan ole mahdollista mennä vakavissaan naimisiin. Siis, jos viimemainittu lupautuikin menemään hänen kanssaan naimisiin, niin tällaisen tilanteen vallitessa, molemminpuolisen haltioitumisen hetkellä, ei hänen olisi pitänyt antaa tämän sanoille vakavaa merkitystä".

Tätä meidän moraalimme ja meidän katsomustemme vastaista oikeuden päätöstä vastaan esitettiin viipymättä protesti prokuratuurin kautta ja Ylioikeus poisti tuomarin tehtävästään.

Mitä todistavat nämä asiat?

Ne todistavat sitä, että meidän ajallemme, jolloin kysymys taistelusta kapitalismilta perittyä holtittomuutta vastaan on vielä näin terävä, jolloin kysymys naista koskevien uusista katsantokannoista ja sukupuolten keskinäissuhteista, miesten ja naisten — luokattoman yhteiskunnan tasa-arvoisten työntekijäin — molemminpuoliseen kunnioitukseen perustuvain katsantokantojen kasvattamisesta on näin terävä, niin taistelu sosialistisen perheen puolesta sosialististen elintapasuhteiden normaalisena muotona ja itse tämä perhe luokattoman yhteiskunnan kahden työntekijän vapaana liittona yhteistä elämää, molemminpuolista apua sekä lasten synnyttämistä ja kasvattamista varten, omaavat poikkeuksellisen poliittisen ja moraalis-kasvatuksellisen merkityksen.

Engels kirjoitti:

> "...Mitä siis tänään voimme arvella sukupuolisuhteiden järjestymisestä kapitalistisen tuotannon edessä olevan kukistamisen jälkeen... rajoittuen enimmäkseen siihen mikä häviää. Mutta mitä uutta on tuleva lisäksi? Se tulee ratkaistuksi, kun uusi sukupolvi on kasvanut: mies-sukupolvi, joka ei milloinkaan elämässään ole rahalla eikä muilla yhteiskunnallisilla mahtikeinoilla ostanut naisen antautumista, ja naissukupuoli, joka ei milloinkaan ole joutunut antautumaan miehelle muista näkökohdista kuin todellisesta rakkaudesta, enempi kuin kieltäytymään antautumasta rakastetulleen taloudellisten seurausten pelosta. Kun nämä ihmiset ovat olemassa eivät he välitä hittojakaan siitä, mitä tänään luullaan heidän tulevan tekemään; he itse muodostavat itselleen oman käytäntönsä ja sen mukaisen julkisen mielipiteensä kunkin yksilön käytännössä — siinä kaikki" [1]).

Tätä Engelsin määritelmää pitemmälle ei meillä ole perusteita mennä. Tärkeää on todeta, että nykyistä aikakautta varten suhteiden normaalisena muotona sosialistisessa yhteiskunnassa perhe säilyttää täyden merkityksensä ei ainoastaan sen takia, että se säilyttää vielä merkityksensä taloudellisenakin jatsheikkana.

* * *

---

[1]) Engels. Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperä. V. 1935 suom. painos siv. 90.

Tämän yhteydessä voidaan asettaa viimeinenkin meitä kiinnostavista kysymyksistä: miten tulee rakentua meidän perhe- ja elintapalainsäädäntö, minkälaisia oikeusnormeja me voimme nyt ottaa käytäntöön tarkoituksella tietoisesti vaikuttaa ihmisten keskinäissuhteisiin sosialistisessa yhteiskunnassa?

Minkälaisia pääpiirteissään tulee olla oikeusnormien, jotka vapauttavat ihmiskunnan ei ainoastaan vanhoista taloudellisista kahleista, vaan myöskin kapitalistisen menneisyyden moraalisista, oikeammin epämoraalisista jätteistä?

Kaikesta ylläesitetystä johtuneina ovat jo ilmeisiä näiden normien kolme peruskategoriaa.

Ne ovat ennenkaikkea normeja, jotka pystyttävät ja suojelevat sen sukupuolten taloudellisen ja juriidisen tasa-arvoisuuden, joka on miesten ja naisten oikeiden keskinäissuhteiden edellytyksenä työväenluokan diktatuurin aikakaudella. Näiden normien tehtävänä on saattaa loppuun saakka meidän pääasiassa jo suorittamamme "hajoittava työ", josta kirjoitti Lenin, ei ainoastaan vanhojen, halpamaisten ja inhoittavien lakien hävittämisen alalla, vaan myöskin porvarilliselle aikakaudelle ominaisten, avioliittoa ja perhettä koskevien halpamaisten ja inhoittavien käsitysten hävittämisen alalla. Näiden käsitysten, joilla on vielä pohjaa siinä, ettei yhteiskunnan luokkarakennetta ole vielä loppuun saakka hävitetty, eikä poistettu naisen taloudellista riippuvaisuutta, uusiintumistapaukset ovat vielä hyvin voimakkaita. Erikoisen voimakkaina ne esiintyivät aborttien kieltämistä, aineellisen avun suurentamista synnyttäneille jne. koskevan lakiprojektin käsittelyn yhteydessä vaatimuksina taistella kevyitä sukupuolisuhteita vastaan kieltolakien avulla, kuten ehdotus vaikeuttaa avioeroa rikosoikeudellisen rangaistuksen uhalla, säätää vissi raja avioerojen määrälle, saattaa aviossa ja "ei-aviossa" syntyneet lapset eriarvoiseen asemaan, olla tunnustamatta faktillista avioliittoa jne. jne.

On tarpeetonta todistaa moisten ehdotusten taantumuksellisuutta. Riittää kun asettaa niitä vastaan Leninin sanat:

> "...Ei voi olla demokraatti ja sosialisti vaatimatta heti täydellistä eroamisen vapautta, sillä tämän vapauden puuttuminen on sorretun sukupuolen, naisen yli-ahdistamista, — vaikkakaan ei ole lainkaan vaikea oivaltaa, että miehen luota poistumisen **vapauden** tunnustaminen ei ole **kutsu** kaikille naisille poistua![1])

Tämän heti lainsäädäntömme alusta lähtien tällä alalla otetun linjan johdonmukainen noudattaminen tulee olla meidän tehtävämme koko ajan, jolloin se on vielä yleensä tarpeen laeissa ja valtiossa.

Toinen normien kategoria aiheutuu perheen taloudellisen välttämättömyyden tunnustamisesta sosialis-taloudellisena yksikkönä sosialismin kaudella. Perheen suojeleminen ja lujittaminen on valtion tehtävä, mikäli valtio ei vielä kykene täydellisesti huoltamaan lapsia ja antamaan heille täydellistä aineellista hoivaa. Siksi sovettilakien tulee kaikella voimallaan turvata molempien vanhempain velvollisuuksien täyttäminen lasten ylläpitoon ja kasvatukseen nähden.

Laki aborttien kieltämisestä, aineellisen avun lisäämisestä synnyttäville, valtion avun säätämisestä suuriperheisille, synnytyslaitosten ja lastenseimien verkostojen laajentamisesta jne. vie tässä suhteessa pitkän askeleen eteenpäin, säätäen pakollisen alimenttinormin ja korotetun rangaistuksen (kahteen vuoteen saakka) alimentin tahallisesta maksamatta jättämisestä.

Tässä ei kuitenkaan ole tyhjentävästi selitetty kaikkia niitä normeja, jotka meidän tulee ottaa käytäntöön perheen suojelemisen ja lujittamisen

---

[1]) Lenin, XIX, siv. 232.

tarkoituksessa. Näihin kuuluu normit, jotka suojelevat juriidisesti formeerattua perhettä, varaavat puolisoille registeröidyssä avioliitossa mahdollisuuden helpommin puolustaa oikeudessa etujaan kuin registeeraamattomassa avioliitossa.

Ehkäisten kaikenlaiset luisumiset porvarilliseen lainsäädäntöön — tunnustaa ainoastaan registeröidyn avioliiton, — sosialismin aikakauden lainsäädännön tulee kaikin tavoin kiihoittaa avioliittojen registeröintiä naimisiin meneväin keskinäissuhteiden juriidisena formeerauksena, varaten näille joukon etuisuuksia henkilökohtaisten ja omaisuusoikeuksien suojelemisessa.

Tällainen on meille vielä välttämättömien oikeusnormien kokonaisuus.

Normien kolmas kokonaisuus on jo aivan toista laatua. Nämä normit ovat oikeudellisia, joiden tehtävänä on taistella perhettä hajoittavia tekijöitä vastaan. Suurta roolia tässä tulee esittämään ei lain voima, vaan ankaran moraalisen moittimisen voima "keveästä suhteesta" lapsiin ja perheeseen. Pakkolakien tulee ilmaista kaikki voimansa vain niissä tapauksissa, jolloin on kysymyksessä suhteiden vapauden ja lain edellyttämän avioliiton purkamisen ja solmiamisen helppouden käyttäminen toisen puolen vahingoksi tai milloin siihen liittyy sen tai toisen puolen ihmisarvon alentaminen.

Erikoisesti juuri näissä tarkoituksissa on SSSR:n uuden Rikoslain projektiin liitetty pykälä, joka rankaisee avioliiton solmiamisesta ja purkamisesta hyväksytyn lain petoksellisesta käyttämisestä naisen vetämiseksi sukupuoliyhteyteen, ja kohotettu rangaistusta lasten kasvatusvelvollisuuksien suorittamatta jättämisestä, lasten jättämisestä ilman valvontaa, alimenttien maksamatta jättämisestä jne., sekä myös siihen on liitetty pykälä, joka rankaisee kiristyksestä, vaikkapa alimenttioikeudenkin alalla.

Miten on taisteltava sitä keveyttä vastaan sukupuolisuhteissa, joka meillä vielä on havaittavissa ja johon aina ei liity vahinkoa toisille henkilöille ja on ainoastaan menneisyyden perintö?

Pakkotoimenpiteiden käyttäminen tässä on usein hyödytön. Takuuna näiden jätteiden häviämiseksi on kulttuurin yleinen nousu, kunnioituksen kasvu sosialistisen yhteiselämän sääntöjen noudattamista kohtaan, mistä puhutaan SSSR:n stalinilaisen Konstitutsion projektin 130 pykälässä. Perusroolia tässä tulee esittää ei kieltotoimenpiteet, vaan uuden sosialistisen moraalin kasvattamisen ja lujittamisen.

Henkilökohtaisten suhteiden kaikessa vapaudessaan tulee aina poistaa petoksen ja valheen sosialistisesta yhteiskunnasta. Henkilökohtaisten yhteyksien vapauden tulee kaikissa olosuhteissa poistaa ihmistä häpäisevät ja loukkaavat elementit — valheen ja petoksen. "Alas valhe ja petos henkilökohtaisissa suhteissa"! — tämä tulee olla niin sosialistisen, kuin kommunistisenkin yhteiskunnan uuden moraalin ehdoton vaatimus. Jo tämä yksistään on mahtava taistelukeino.

Onko ajateltavissa saada se lähiaikoina sovellutetuksi ja nämä menneisyyden jätteet poistetuksi? Hyvin vaikeata se on. Ja siitä huolimatta se on ainoa tie, jolle meidän tulee asettua ja jota sosialistisen moraalin tulee vaatia. Muuta tietä ei ole, jos ihmisten suhteet rakennetaan molemminpuolisen kunnioituksen pohjalle.

Tämä vaatimus jää ehdottomasti pakolliseksi silloinkin, kun molemmat puolet suhtautuvat "sietävästi" molemminpuoliseen "petokseen". Se jää normaalisten suhteiden edellytykseksi ihmisten kesken silloinkin, kun läheiset suhteet kolmannen henkilön kanssa heidän "vapaana oikeutenaan" tunnustetaan molemmin puolin. Muuten tällainen "sietäminen" ja tällaisen "oikeuden" tunnustaminen merkitsevät tosiasiallisesti henkilökohtaisten suhteiden puuttumista silloin, kun tosiasiallisesti ei enää ole mitä säilyttää ja mitä pitää arvossa.

Liitelevät ”Don Juanit” ja vapaat ”rakkauden uhripapittaret” eivät tule saamaan tunnustusta uudessa yhteiskunnassa.

Laki voi auttaa poistamaan näitä vaikeuksia sillä, että tullaan tunnustamaan ja suojelemaan faktillista avioliittoa ainoastaan siinä tapauksessa, jos se on avointa yhdyselämää aivankuin registeröidyssäkin avioliitossa. Sillä vakavaa yhteyttä tavallisesti ei enää salata.

Huomattavan avun taistelussa ”kevyitä” suhteita vastaan antaa myöskin laki aborttien kieltämisestä, joka panee vakavammin suhtautumaan kaikenlaisiin ”keveihin” yhteyksiin.

Meidän yhteiskuntamme huominen päivä tuo tullessaan vielä tarkemman ja täsmällisemmän ratkaisun kaikille näille kysymyksille.

(”Bolshevik” N:o 18. v. 1936)

Puolan talonpojat elämästään

J. Krastyn

"PUOLAN TALONPOJAT ELÄMÄSTÄÄN". Toimittanut ja esipuheella varustanut J. Mihaltshuk. MAI. V. 1936. 253 sivua. Hinta 5 rpl. 50 kop.

Kansainvälinen agraari-instituutti on äskettäin julkaissut kirjan "Puolan talonpojat elämästään". Kirjaan on otettu venäjänkielelle käännettynä osa niistä talonpoikien kirjeistä, jotka Varsovassa oleva Sosialisen ekonomiikan instituutti on julkaissut erikoisena 700 sivua käsittävänä kirjana.

Vaikka nämä kirjeet eivät anna täydellistä kuvaa työtätekevien talonpoikien kurjasta asemasta Puolassa, koska kirjan puolankielinen painos on kulkenut sensuurin lävitse, joka on tehnyt perusteellisen "puhdistuksen" sen vallankumoukselliseen sisältöön nähden, vaikka Varsovan Sosialisen ekonomiikan instituutti on julkaissut ainoastaan niitä talonpoikien kirjeitä (498:sta vain 51), jotka porvariston kannalta ovat kaikkein myönteisimpiä, niin kuitenkin nämäkin Puolan sensuurin vääristelemät dokumentit ovat mitä painavin syytösasiakirja fasismia vastaan.

Näitä dokumentteja ei voi lukea levollisesti. Niissä on kuvattu paremmin kuin joissakin syvästi tieteellisissä tutkimuksissa se sorto, pilkka, hävitys, oikeudettomuus, se suunnaton kurjuus, johon talonpoikaisto on syösty kapitalistisissa maissa, varsinkin fasistisen diktatuurin maissa. Puolan talonpoikien kirjeet ovat miljoonaisen joukon ääntä ja samalla ankara tuomio fasismille.

Meidän kolhoositalonpoikaistomme ja erikoisesti sovettinuorisomme tulee tutustua näihin kirjeisiin, tietääkseen, minkälaisissa oloissa elävät ja taistelevat Puolan työtätekevät talonpojat. Näitä kirjeitä lukiessa näkyy erittäin selvästi se suunnattoman suuri vastakohta, mikä on kapitalististen maiden talonpoikien ja meidän talonpoikiemme aseman välillä, sovettitalonpoikien, jotka rakastetun johtajan toveri Stalinin johdolla rakentavat iloista, varakasta ja kulttuurista kolhoosielämää!

SSSR:n uuden Konstitutsion projekti, joka on laadittu toveri Stalinin alotteesta ja välittömällä johdolla, on ruumillistuma tästä sosialismin voittokulusta maassamme.

Työttömyys, kurjuus ja talonpoikais-"köyhälistö" ovat palaamattomassa menneisyydessä. Kolhoosilaiset, jotka ovat varustetut uusimmalla tekniikalla: traktoreilla, kombaineilla, — ovat laajasti kehittäneet taistelun korkean satoisuuden puolesta, 7—8 miljardin puudan jyväsadon saavuttamiseksi vuodessa lähimpien 3—4 vuoden kuluessa. Huolehtimalla stalinilaisesti ihmisistä ovat kasvaneet ja kasvavat lukuisat sosialistisen maatalouden etummaisten kvalifisioituneiden työntekijöiden kaaderit. Sovettiliiton jokaiselle työtätekevälle, jokaiselle kansalaiselle ovat avoinna vielä rikkaammat tulevaisuuden perspektiivit, rikkaan ja onnellisen elämän rakentamisen kehityksen ja kasvun mitä laajimmat näköalat.

Minkälainen vastakohta kapitalististen maiden työtätekevien hirvittävään asemaan verrattuna!

Puolan työtätekevät talonpojat, varsinkin kriisivuosina, ovat mitä suurimmassa määrin kurjistuneet ja kurjistuvat edelleen. Kaikkialla raivoaa työttömyys; työtätekevän talonpojan talous ja inventario on häviötilassa. Maaseudulla vallitsee kauhistuttava kurjuus.

Pientalonpoika Laszkin ujestista kirjoittaa:

"Ainoastaan muutamilla köyhistä talonpojista on leipää, ja lihaa syödään ainoastaan jouluna ja pääsiäisenä, eikä silloinkaan aina. Lapset kuihtuvat ja rypevät liassa." (Sivu 204.)

"Vielä tänään muistan, — kirjoittaa talonpoika Radomin ujestista, — ja kun se muistuu mieleeni, niin kyyneleet tulevat silmiini, — kun rikas talonpoika kerran kestitsi minua hirssipuurolla maidon kanssa, ja tuon puuron maun olen minä muistanut tähän päivään saakka ja tulen muistamaan elämäni loppuun saakka maailman kaikkein parhaimpana ruokana. Niin suuri on nälän voima." (Sivu 28.)

Leczycan ujestin talonpoika kertoo:

"Maaseudun asukkaat syövät lihaa vain silloin, kun navettaan vilkaisee kutsumattomana vieraana karjatauti, tai kun aamulla löydetään orrelta kuollut kana." (Sivu 64.)

"Jo kokonaiseen kolmeen vuoteen talossa ei ole ollut tulitikkuja, — sanoo kirjeessään Stopnican ujestin talonpoika, — nyt niiden ostamiseen tarvittavat kymmenen grossia ovat sellainen harvinaisuus kuin ennen kymmenen zlotia." (Sivu 68.)

Kas mitä kirjoittaa kyläkirvesmies Laszkin ujestista:

"Köyhä, masentunut ja epätoivoon joutunut kylä muistuttaa pikemmin hautausmaata kuin ihmiselämän keskustaa. Talonpojan kasvoilta on hävinnyt hymy." (Sivu 81.)

Puolalaisten talonpoikien kirjeet ovat täynnä tällaisia faktoja. Melkein kaikissa kirjeissä talonpojat osoittavat, että Puolassa työtätekevän talonpojan melkein ainoana ruokana on peruna, eikä usein ole sitäkään. Leipä on ylellisyyttä vähämaisilla ja maattomilla talonpojilla. Suuren osan vuodesta elävät he näkemättä leipää, vaikka viljaa on maassa riittävästi. Talonpojat eivät kykene ostamaan ensimmäisiä välttämättömyystarpeita: sokeria, teetä, öljyä, tupakkaa, hiiltä. Talvella he ja heidän lapsensa kärsivät puolinälkäisinä vilua lämmittämättömissä mökeissä.

"Nyt olemme kieltäneet itseltämme kerrassaan kaiken, — kirjoittaa Lacutin ujestin talonpoika. — Sokeria emme käytä muulloin kuin joskus suurina pyhinä, suolaa kulutamme säästävästi, — se on sangen kallista. Naiset kulettavat tulta talosta taloon peltiastioissa, ja jokaisen tulitikun halkaisen minä kahteen ja välillä neljäänkin osaan. Öljy ja lamppu ovat meillä kylässä ylellisyyttä. Tuvat valaistaan yksinkertaisesti päreillä, ja minä olin vieläpä haaveillut, että näen sen hetken, kun tuvassa palaa sähkövalo!" (Sivu 246.)

Nälkäisillä, kurjistuneilla puolalaisilla talonpojilla ei ole vaatteita, he kulkevat repaleissa ja rääsyissä. Saappaissa kulkevat maaseudulla vain kaikkein rikkaimmat, mutta työtätekevät talonpojat pitävät yleensä puukenkiä tai kulkevat paljasjaloin.

"Maaseudulla kuljetaan kirjaimellisesti rääsyissä, ei osteta uusia vaatteita." (Sivu 63.)

"Muutamia vuosia sitten olivat pelloilla variksenpelättimet säädyllisemmin puetut, ja se on ehdoton fakta. Muuan isäntä, — nimeä en tahdo mainita, — sanoi minulle äskettäin, että hänen takkinsa oli

mennyt niin perinpohjaisesti repaleiksi, että, kun ei ollut rahaa uuden ostoon, hän etsi eräältä mäeltä viimevuotisen variksenpelättimen ja "anasti" siltä takin." (Sivu 57.)

Kiertämättömänä seurauksena köyhyydestä ja kylmyydestä ovat taudit ja kuolevaisuuden kohoaminen. Tuberkuloosi ja keripukki ovat tavattomasti levinneet Puolan maaseudulla. Wolkowyskin ujestin vähämainen talonpoika kirjoittaa:

"...Nykyinen sukupolvi on sangen heikkoa — maaseudulla ei näe ollenkaan terveitä ihmisiä. Niin nuoriso kuin vanhuksetkin kärsivät vähäverisyydestä, 20 ikävuoteen mennessä nuoriso menettää jo puolet hampaista, ja mitä terveyttä voi olla ilman hampaita... Köyhillä ei ole kunnollisia vaatteita ja jalkineita, he palaavat usein työstä aivan paleltuneina, ja siksi ilmestyy tauteja, joista ihmiset sulavat kuin vaha tulessa." (Sivu 167.)

Puolalaiset talonpojat eivät voi käyttää hyväkseen lääkärinapua, sillä tohtorin käynti tulee sangen kalliiksi. Lodzin ujestin talonpoika kirjoittaa:

"Maaseudulla pelätään tohtoria kuin perkelettä: hänen käyntinsä talossa merkitsee yhden lehmän myyntiä. Voiko sitten vähämainen talonpoika tuoda kotiinsa tohtoria? Hän ennemmin kuolee, kuin kutsuu luokseen sellaisen herran." (Sivu 174.)

SSSR:ssä äskettäin julkaistu laki aborttien kiellosta, aineellisen avun suurentamisesta synnyttäjille, valtionavun voimaansaattamisesta suuriperheisille, synnytyslaitosten, lastenseimien ym. verkoston laajentamisesta puhuu siitä suuresta ihmisistä huolehtimisesta, siitä rajattomasta rakkaudesta lapsiin, jota sovettihallitus on osoittanut ja osoittaa.

Aivan päinvastaista näemme kapitalistisissa maissa. Puolalaisten talonpoikien kirjeet kertovat siitä, kuinka Puolan maaseudulla lapset kuolevat nälkään, kulkevat rääsyissä, repaleisina, paljasjalkaisina; varhaisesta lapsuudesta joutuvat he mitä julmimman riiston, pilkan ja lyöntien kohteeksi. Tuberkuloosi on ankarasti levinnyt lasten keskuudessa. Ostrowin ujestin talonpoika kirjoittaa:

"Nykyisin sairastaa puolet lapsista maaseudulla tuberkuloosia; tämä on ymmärrettävää, sillä lapsilla on huonot vaatteet ja jalkineet, he näkevät usein nälkää ja kylmyyttä. Tulevaisuutta ajatellessa vuotaa sydän verta. Jos näin tulee jatkumaan, niin koko sukupolvesta tulee sairasta ja raihnasta." (Sivu 245.)

Toinen talonpoika kertoo:

"Minä äskettäin näin, kun kolmivuotias lapsi sai aamiaiseksi paljasta (nähtävästi keitettyä) vettä ja joi sitä, haukaten välillä perunakakun palasta... Tämä esimerkki antaa jokaiselle kuvan niiden onnettomien, ikuisesti nälkäänäkevien olentojen elämästä, jotka elävät enimmäkseen vedellä ja ilmalla." (Sivu 55.)

Maaton talonpoika, päivätyöläinen Kaliszin ujestista, kertoessaan elämästään esittää keskustelun erään köyhän talonpojan kanssa:

"Minä rupesin kertomaan hänelle elämästäni, siitä, että kolme veljeäni ja isäni ovat kuolleet.

Mutta hän tämän kuultuaan sanoi minulle:

— Älä murehdi heidän kuolemaansa. Minulla näes on kahdeksan lasta, ja kaikki he elävät. Mutta mitä varten he elävät? Kaikki he ovat vielä lapsukaisia, mutta kurjuus on tehnyt heidät jo vanhan näköisiksi. Eikö olisi parempi, jos he kuolisivat?" (Sivu 87.)

Tilanherrain ja kapitalistien harjoittama riisto on saattanut talonpojat sellaiseen epätoivoon, että he pitävät lasten kuolemaa pelastuksena!

Koulua käyvien lasten lukumäärä on Puolassa mitättömän pieni. Kouluja ei remontteerata. Kylmyydeltä pelastumiseksi täytyy kouluhuoneiden seinissä olevat reiät tukkia räteillä. Harvoin joku työtätekevien talonpoikien lapsista joutuu keskikouluun, sillä opiskelumaksu on sangen korkea. Eräässä kirjeessä sanotaan:

"Mutta mitä tulee minun lapsistani? Miten minä voin kasvattaa heitä, saattaa heidät hyvään asemaan? Voinko minä antaa heille sivistystä, kun opiskelu gymnaasissa maksaa yli 1.000 zlotia vuodessa?" (Sivu 149.)

Näissä köyhyyden, kurjuuden ja nälän olosuhteissa joutuu erikoisesti kärsimään talonpoikaisnainen. Ei voi ilman mielenliikutusta lukea talonpojan vaimon kirjettä Varsovan ujestista: aivan varhaisesta lapsuudesta saakka on hän ollut julman riiston alaisena. Hänet naitettiin väkisin miehelle, jota hän ei rakastanut. Tällöin pidettiin häntä huonommassa arvossa kuin elukkaa. Kas näin hän kertoo häistänsä:

"Päivä päivältä läheni hääaika. Isä osti minulle "myötäjäisiksi" kaksi paitaa, valkoisesta batistista tehdyt vaatteet ja korkeakorkoiset kengät. Oi, olisin tahtonut näissä vaatteissa mieluimmin maata ruumisarkussa, kuin seistä alttarin ääressä. Minä pelkäsin niin hirveästi tuota ihmistä — tulevaa miestäni, että yksinpä häntä ajatellessanikin vapisin kuin haavanlehti...

Sitten heti häiden jälkeen isä kehoitti miestäni ottamaan minut luoksensa, sillä nuorempi sisar oli jo ottanut minun paikkani.

Mies puolestaan ilmoitti, ettei hän ota minua ilman lehmää, mutta isä ei tahtonut antaa lehmää. Silloin mies sanoo:

— Kun ei, niin ei, kun isänsä ei halua antaa lehmää, niin pitäköön tyttärensäkin.

Hän kääntyi takaisin ja läksi kotiinsa. Minä jäin kodittomaksi kuin kulkukoira. Isä ei tahtonut päästää minua kotiin, vaan käski minun mennä mieheni luo, sillä hän oli "ostanut minulle maata" sieltä. Mutta mieheni ei tahtonut ottaa minua ilman lehmää. Minä en tiennyt, minne menisin, ja muutaman päivän harhailin pelloilla ja metsissä nälkäisenä ja kaikkien hylkäämänä. Isän luokse en enää uskaltanut palata, ja naisen ylpeyteni esti minua menemästä mieheni luokse sen takia, että hän piti lehmää suuremmassa arvossa kuin minua, ja sitä paitsi halusin mahdollisimman kauan olla tapaamatta häntä. Ja silloin epätoivossani tuli mieleeni kauhea ajatus — päätin näännyttää itseni nälkään.

Mutta kohtalo päätti toisin. Minut löydettiin pellolta tajuttomana. Mieheni sai tietää tästä ja vasta silloin otti hän minut luoksensa." (Sivu 45.)

Minkälainen vastakohta verrattuna naisen asemaan Sovettiliitossa, missä hän vapaana ja tasa-arvoisena miehen kanssa osallistuu aktiivisesti sosialistiseen rakennustyöhön, antaen näytteitä itseuhrautuvaisuudesta ja rohkeudesta!

Talonpojat kertovat kirjeissään myöskin Puolan maaseudun uskomattomasta kulttuurisesta jälkeenjääneisyydestä: he haaveilevat radiosta, mutta puolalaisessa kylässä sitä ei kuule; harvat kykenevät maksamaan radiosta kolmekymmentä zlotia vuodessa. Harvat talonpojat ostavat ja lukevat sanomalehtiä. Kirjoja ostetaan vielä vähemmän. Sitä paitsi

"opettajat ja papit tietoisesti vieroittavat ihmisiä pois politiikasta ja kaikesta yhteiskunnallisesta alotteellisuudesta". (Sivu 61.)

Talonpoika on alituisessa pelossa, odottaessaan oikeuden ulosottomiestä, joka vie viimeisenkin elukan polkuhinnasta. Ei ole tulevaisuutta hänen lapsillaankaan. Puolalaisten talonpoikien kirjeet ovat täynnä kauhua ja epävarmuutta huomispäivästä, vailla perspektiiviä. "En näe mitään toiveita itseni ja perheeni tulevaisuudesta. Yksin ajatuskin huomispäivästä saattaa vapisemaan." (Sivu 80.)

"Vielä paljon enemmän kärsimystä, kuin tämän päivän puutteet, saa aikaan huoli tuntemattomasta tulevaisuudesta, tuntemattomasta huomispäivästä. Joka päivä aamusta iltaan on silmieni edessä aave vielä suuremmasta puutteesta, ehkä nälkäkuolemastakin... Epätoivo ahdistaa sydäntäni, kun ajattelen, että minun täytyy kuolla nälkään, silloin kun ympärilläni on niin paljon viljaa. Tajuntaani pimentää se mieletön käsitys, että minun täytyy olla toimettomana, kun itselläni ei ole mahdollisuutta luoda parempaa tulevaisuutta, sillä minun käteni ovat kahleissa." (Sivu 17.)

Puolan talonpoikien kirjeet osoittavat myöskin heidän kurjuutensa alkusyyt: tilanherrain monopoli maahan nähden, mikä on aiheuttanut maiden korkeat hinnat, talonpoikien maanälkä; veroryöstö, velat, kallis krediitti, finanssikapitaalin harjoittama ryöstö; teollisuustavaroiden korkeat ja maataloustuotteiden alhaiset hinnat. Kaiken tämän lisäksi tulevat vielä kirkon harjoittama sorto ja poliisimielivalta.

Kirjeissään talonpojat ilmituovat voimakkaan protestin verosortoa ja koronkiskuruutta vastaan. Talonpoika maksaa "vakuutusmaksuja ja veroja, joita on kaikkiaan yli yhdeksänkymmentä eri nimitystä" (sivu 98). Sen lisäksi joka kerta, kun muistutetaan verorästeistä, lisätään sakkoa 1 zloti 50 grossia. Ja koska näitä huomautuksia on sangen paljon, niin ne ovat faktillisesti muuttuneet täydennysveroksi.

Näiden riisto- ja ryöstömuotojen lisäksi talonpoikia ryöstää vielä papisto: Puolan maaseudulla ovat papit kaikkein julmimpia riistäjiä. Ne nylkevät loppuun asti talonpojan, vaatiessaan tavattoman korkean maksun hautaamisesta, vihkimisestä ja kastamisesta.

Talonpoikia riistää julmasti kulakki, varsinkin koronkiskuri-kulakki. Ciechanowin ujestin talonpoika sanoo:

"Kesäkuun 10 p. minä menin rikkaan talonpojan luokse pyytäen häntä lainaamaan minulle kvinttaalin ruista. Hän suostui mielellään, mutta ilmoitti:

— En voi lainata ruista, voin vain myydä. Tänään on rukiin hinta 25 zlotia kvinttaali. Minä annan sinulle kvinttaalin, mutta anna sinä minulle 25 zlotin vekseli. Kahden kuukauden kuluttua sinä annat minulle takaisin niin paljon ruista, kuin silloin voidaan ostaa 25 zlotilla, sekä korkoa 50 grossia.

Kahden kuukauden kuluttua rukiin hinta laski 12 zlotilla 50 grossilla kvinttaalilta, ja minun täytyi luovuttaa kaksi kvinttaalia ja lisäksi korkoa 50 grossia." (Sivu 113.)

Tilanherrojen ja kapitalistien harjoittamaa ryöstöä syventää poliisimielivalta ja väestön oikeudettomuus. Jokaisesta protestisanasta talonpoikia sakotetaan ja pannaan vankilaan.

Dombrovin ujestin talonpoika kirjoittaa, että poliisi oli pitänyt häntä pilkkanaan ja vanginnut hänet ainoastaan sen takia, että hän oli sanonut: "Talonpojan tulee olla samanvertainen ja tasa-arvoinen Puolan jokaisen kansalaisen kanssa,... häntä ei saa kohdella halveksivasti kuin bandiittia"

(sivu 157). "Yksitoista kertaa, — kirjoittaa tämä talonpoika, — ilmoitettiin minusta, että olin järjestänyt lukutuvan; viisi kertaa ilmiannettiin, että olin järjestänyt talonpoikia maatalouslakkoon" (sivu 157). Kaikkien näiden ilmiantojen perusteella hänet tuomittiin "yhdeksäksi kuukaudeksi kolmeksi päiväksi vankilaan, 1.085 zlotin sakon vaihtoehdolla". Tätä summaa ei hän tietenkään voinut maksaa. Silloin oikeuden ulosottomies otti poliisin avulla häneltä silppukoneen, kun talonpoika itse ei ollut kotona.

"Vaimoni osoitti vastarintaa eikä tahtonut luovuttaa silppukonetta. Ulosottomies ja poliisit pieksivät vaimoani. Vaimoni oli raskaana ja neljän tunnin kuluttua tämän tapahtuman jälkeen synnytti kuolleet kaksoset. Kun ulosottomies ja muut saivat tietää tästä, niin he sanoivat:

— Hyvä, että lapset syntyivät kuolleina, mitä sinä muutoin olisitkaan tehnyt niillä?

Mutta paljonko minulle tuli maksamaan vaimoni sairaus, — sitä he eivät tienneet; he osaavat vain pitää pilkkaa minun onnettomuudellani." (Sivu 157—158.)

Talonpoikien kirjeet ovat täynnä protesteja poliisin harjoittamaa pilkkaa vastaan. Niissä kuvataan myöskin talonpoikien joukottaisia pieksämisiä ja ampumisia vain sen takia, että he olivat kokoontuneet miitinkiin ja alkaneet ensi käskystä rauhallisesti hajaantua (siv. 67—70). Talonpojat valittavat heidän syrjäyttämisestään vaaleista ja äänioikeuden riistämisestä heiltä.

"Ottakaamme esimerkiksi nykyiset vaalit, — sanoo muuan kirjeiden kirjoittajista. — Mitään vaaleja ei ollut: sihteeri ja opettaja antoivat soltysien tehtäväksi koota allekirjoituksia, ja sillä tavalla laadittiin luettelot. Samalla soltysit kiellettiin ilmoittamasta edeltäkäsin vaalipäivää." (Sivu 220.)

Työtätekevien talonpoikien hirvittävä asema on lisännyt tyytymättömyyttä fasistista komentoa kohtaan, ja vaikka sensuuri, jonka lävitse kirjan puolankielinen painos on kulkenut, on tehnyt kaikkensa ehkäistäkseen talonpoikaiston poliittisen mielialan ilmitulemista, niin kuitenkin talonpoikien kirjeet sensuurinkin jälkeen antavat siitä jonkinlaisen käsityksen. Yhteistä useimmissa kirjeissä on pettymys porvarilliseen Puolaan ja vihamielinen suhtautuminen fasistiseen komentoon. Eräässä kirjeessä sanotaan: "Ihmiset kiristävät hampaitaan, ja viha vallanpitäjiin ja herroihin kasvaa." "Kaikki tämä synnyttää tyytymättömyyttä ja kapinaa, ja kansa toivoo oikean jumalantuomion tulemista" (sivu 189). "Eikö tässä tarvita rankaisevaa ja kostavaa kättä? Ja tämä käsi ilmestyy, — sen synnyttävät puute ja nälkä" (sivu 176).

Monissa kirjeissä puhutaan siitä, että on välttämätöntä tietoinen, järjestynyt taistelu kapitalistista järjestelmää vastaan. Julkituodaan sympatia Sovettiliittoa kohtaan (sivu 205).

Kirja, jota tässä on arvosteltu, on syytösasiakirja fasistista komentoa vastaan. Fasismi on saattanut Puolan työtätekevät talonpojat niin hirvittävään asemaan, että, kuten kirjeiden kirjoittajat sanovat, tsaristisen itsevaltiuden ajat näyttävät heistä hyvinvoinnilta nykyiseen asemaan verrattuna.

Miten järisyttävän erilaista kuin Sovettiliiton todellisuus! Sosialismin maassa, rikkauden ja ilon maassa on hävitetty riistäjäluokat, hävitetty ihmisen kaikenlainen riistäminen toisen ihmisen taholta.

Puolan talonpoikien kirjeet ovat vielä yhtenä dokumenttina, joka selvästi osoittaa, minkälainen selkäpuoli tulee olemaan Puolan paaneilla niiden — liitossa fasististen sodan päälietsojien kanssa Lännessä ja Idässä — valmistamassa uudessa vastavallankumouksellisessa imperialistisessa verilöylyssä.

(Bolshevik N:o 14 v. 1936)

TOIMITUS: P. Hyppönen, vastaava toimittaja — puh. 4-49
J. Puro, vastaavan toimittajan sijainen — puh. 9-12
I. Antipina, toimitussihteeri — puh. 1-68

Отв. редактор П. Хюппенен. Техн. редактор И. Антипина

Уполномоч. Карглавлита № В—2126 Формат бум. 72×110 4 ав. лист. 3 п./л. кол. зн. на п/л 69.188
Тираж 1100 Заказ 3897 Сдано в набор 23/X-36. Подписано к печати 29/XI-36 г.

Гос. тип. им. Анохина, Петрозаводск, Пушкинская, 7

Издательство Карельского Обкома ВКП(б) ◇ Петрозаводск 1936

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Издательство Карельского Обкома ВКП(б)
Петрозаводск 1936